WIGBERTH'S WRAAK

HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN ERIC DE NOORMAN

ERIC DE NOORMAN

DEEL 51

Wigberth's Wraak

Inleiding

Eenmaal in de maand komen krijgers van Grimthan Gathlan naar de Zwarte Klip om schatting te heffen van de strandjutters en gevangen schipbreukelingen te halen. Eric en een handvol getrouwen waaronder Svein, Bolan en Aranrod hebben een eenvoudig plan bedacht om de verblijfplaats van Axe te weten te komen. Zij zullen wachten tot de krijgers van Grimthan Gathlan komen en dan hoeven zij niets anders te doen dan die te volgen als zij teruggaan ... Heel eenvoudig. Maar zo pakt het helaas niet uit ! Dank zij de vindingrijkheid van de grote Noorman en een flinke dosis geluk echter weten zij Axe te bevrijden. Eric heeft kennis gemaakt met Mildred en Wighberth, zuster en broeder van de Britse koning Vortigern die bij de Picten verbleven. Wat deden zij bij de doodsvijanden van hun volk? De rol die Wigberth speelt is duister ... De Noorman en zijn mensen zijn op weg naar Vortigern om hem bij te staan in zijn strijd tegen de Picten ...

ERIC GAAT KONING VORTIGERN INLICHTEN

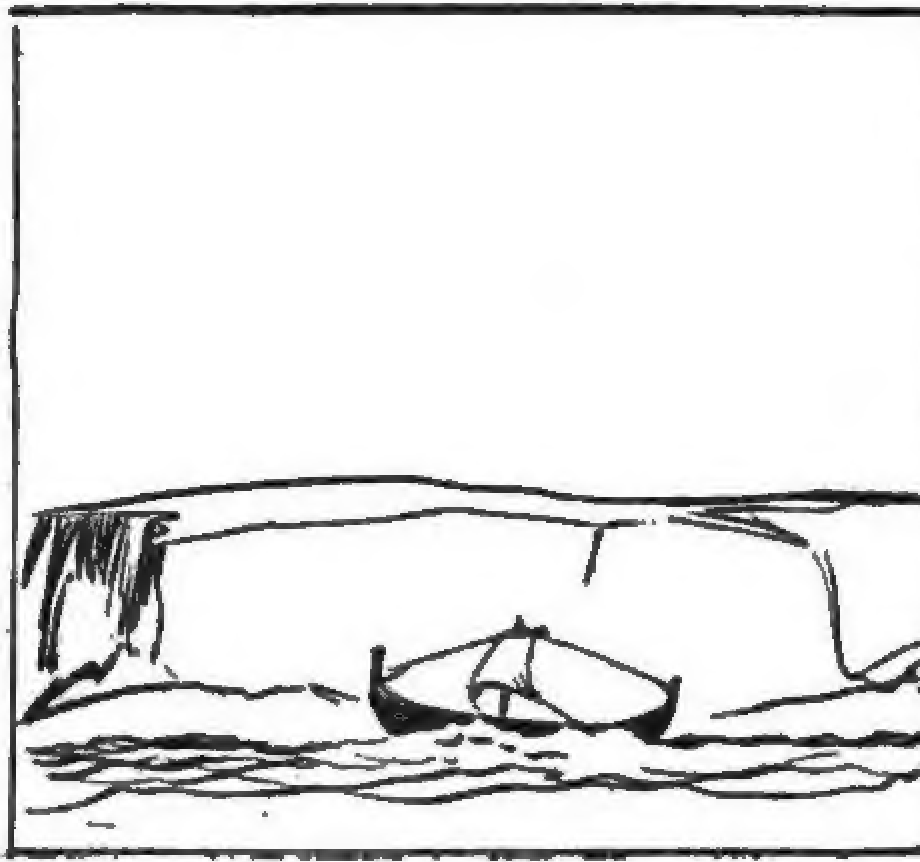

Na ontkomen te zijn aan de Picten en de woede van Mildreds broeder Wigberth, wenden Eric en zijn metgezellen de steven naar het Zuiden. Mildred heeft ontdekt, dat de Picten een grootscheepse aanval op de Britse landen zuidelijk van de — indertijd door de Romeinen aangelegde — verdedigingswal in de zin hebben, en het is Erics bedoeling Mildreds broeder, koning Vortigern, hierover in te lichten. Aangezien de Picten-aanval echter ieder ogenblik verwacht kan worden, lijkt het de Noorman beter allereerst de bewoners in de buurt van de verdedigingswal te waarschuwen, en Aranrods oom, bij wie Erics mannen zich bevinden, woont bovendien zelf in het bedreigde gebied, zodat ze besluiten ergens achter de muur te landen, om over land verder te gaan. Axe, weliswaar nog zwak en nog tot weinig in staat, knapt zienderogen op, en de Noorman luistert aandachtig naar zijn verhaal, over wat hem overkomen is. „Mildred denkt, geloof ik, dat haar broeder spioneerde voor de Britten", fluistert Axe hem toe, „maar ik betwijfel het. Pas op voor Wigberth, ik heb hem leren kennen, hij is gevaarlijker dan alle Picten bij elkaar" Hoe waar deze bewering is, zal Eric maar al te gauw ondervinden.

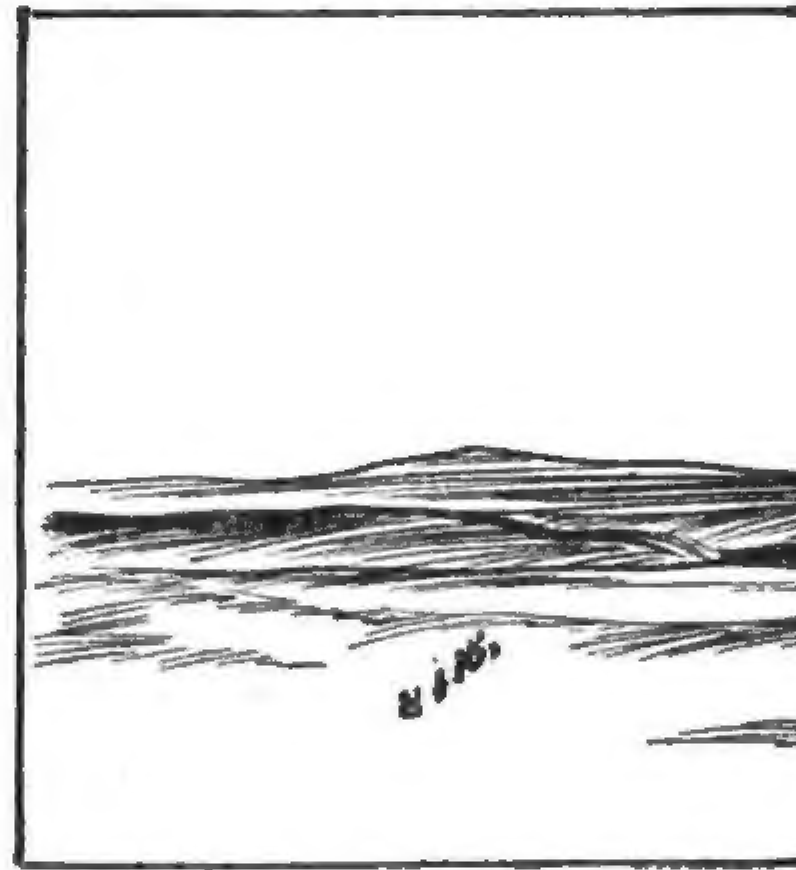

Dat Axe een weinig fraaie indruk heeft van Wigberth, verwondert Eric niet Het stemt geheel overeen met zijn eigen idee omtrent de man. Maar het antwoord op de vraag, die hem constant bezighoudt, wat Wigberth bij de Picten heeft te zoeken, terwijl deze doodsvijanden van de Britten een aanval op Brittannië voorbereiden weet Axe hem niet te geven. „Ze spraken over handel, onder elkaar, toen ik hun gevangene was", mompelt Axe, „maar een handelaar is Wigberth evenmin als ik, zodat dit ons ook niet veel verder brengt". Inderdaad, verder dan het vage vermoeden, dat Wigberth met de Picten heult, kan Eric niet komen, en hij wacht zich wel deze gedachte. waar Mildred bij is, uit te spreken. De reis verloopt voorspoedig, zij het, dat de mannen wel eens moeite hebben met het grote schip. En het is met een zucht van verlichting, dat Eric na enkele dagen varen de monding van de brede stroom ontdekt, die zich volgens Mildred op Brits grondgebied bevindt. De Romeinse muur moet op korte afstand van deze rivier zijn. „Geen muur te zien", mompelt Eric, en scherp spiedend langs de kale rotsen, wendt hij de steven landwaarts.

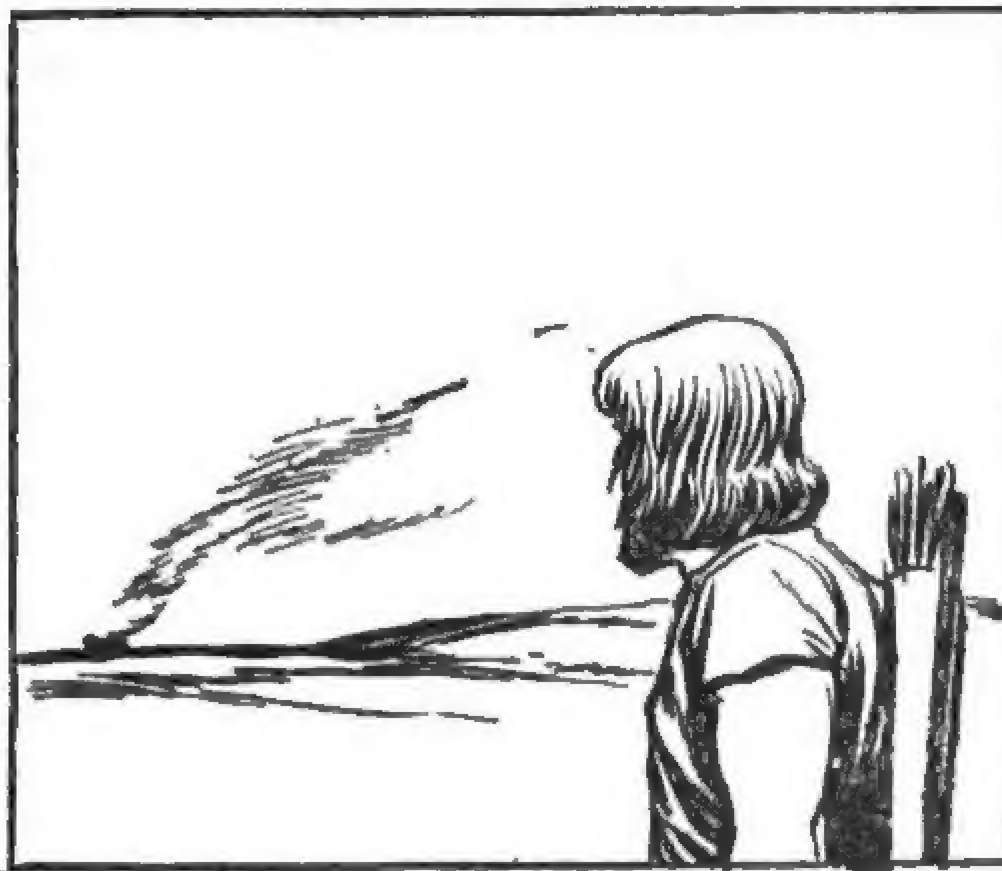

De gehele omgeving maakt een verlaten indruk, als het schip langzaam de rivier opvaart. In een kleine inham, waar hun boot vanuit zee niet zichtbaar is, landen ze. „We moeten zo snel mogelijk paarden zien te krijgen", zegt Eric, en, rondkijkend, knikt hij tevreden. „Daar is de Romeinse muur", wijst hij, „we zijn dus veilig op Brits gebied". „Ik heb geld", zegt Mildred, „we kunnen paarden kopen bij de eerste grenspost die we bereiken." „En mogelijk meteen een boodschapper zenden naar Vortigern, om hem in te lichten over onze komst", vult de Noorman aan. „Denkt ge, dat het al gaan zal, Axe?" De boogschutter knikt kort, en even later trekt het kleine groepje met de hond over de onafzienbare vlakte op weg naar de dichtstbijzijnde grenspost van de Britten, Helaas.... deze grenspost zullen zij nimmer bereiken.

Vol goede moed gaat het troepje van Eric op weg, maar de Noorman begint al gauw te betwijfelen of er wel een reden is voor dit optimisme. Eindeloos dor en verlaten strekt de hoogvlakte zich naar alle zijden uit. Sporen van menselijke bewoning zijn er genoeg, maar geen mensen. Een onbehaaglijk gevoel maakt zich van de Noorman meester, maar hij houdt zijn gedachten wijselijk voor zich. En zijn bezorgdheid lijkt ook ongegrond, want zuidwaarts ziet hij ineens een kleine rookpluim opkringelen en even later ontwaren ze de vorm van een boerenhoeve. Na kort beraad besluit Eric daarheen te gaan. Ongetwijfeld zullen ze ook daar paarden kunnen kopen. En het is slechts een geringe omweg. Doch als ze de hoeve naderen, staan ze geschrokken stil. Want wat van verre een vriendelijk boerenhuis leek, is in werkelijkheid slechts een nog narokende ruïne.

Een angstige spanning neemt bezit van het troepje, als het voorzichtig op de smeulende ruïne toeloopt. Het is daar onheilspellend stil en uit alles blijkt, dat de brand nog maar nauwelijks is uitgewoed. De mannen proberen iets gewaar te worden uit de sporen rondom de bouwval, ontelbare sporen van paarden, hier en daar de indruk van een koeiepoot. „De bewoners zijn waarschijnlijk met have en goed vertrokken", mompelt Eric, die met Svein en de hond de resten van wat eens een sterke woning was, betreedt. De bange gedachten, die hem door het hoofd spoken, houdt hij liever voor zich, tot hij zekerheid heeft. „De boel heeft flink in lichtelaaie gestaan", gromt Svein, argwanend rondloerend. „Het zal me het brandje wel geweest zijn, maar is het nu een ongeluk of heeft een ander...." Hij zwijgt en luistert scherp. De hond gromt zachtjes en snuffelt met stijve haarborstels in de nek langs de grond. En weer klinkt daar het doffe gesmoorde gekreun, als van een mens in nood.

Het is Wolf, die hen opmerkzaam maakt op de half onder het puin verborgen trap. Voorzichtig laten ze zich door het nauwe gat naar beneden zakken en ogenblikkelijk houdt het kreunen op. „Dit is waarschijnlijk een vluchtgang", fluistert Eric. „Wacht hier op mij". Zal een der bewoners, hier door de brand overvallen, zijn? Deze afgrijselijke gedachte laat de Noorman niet meer los, als hij behoedzaam door de nauwe tunnel voortkruipt; het kreunen hoort hij niet meer, maar de ademhaling van de onbekende wijst hem de weg. En dan ziet hij in het schemerduister een ineengekrompen gedaante half onder een zwaar stuk steen liggen. Snel wentelt hij de steen ter zijde en legt de gewonde op de rug. Het volgende ogenblik houdt hij geschrokken de adem in, het is een Pictenkrijger.

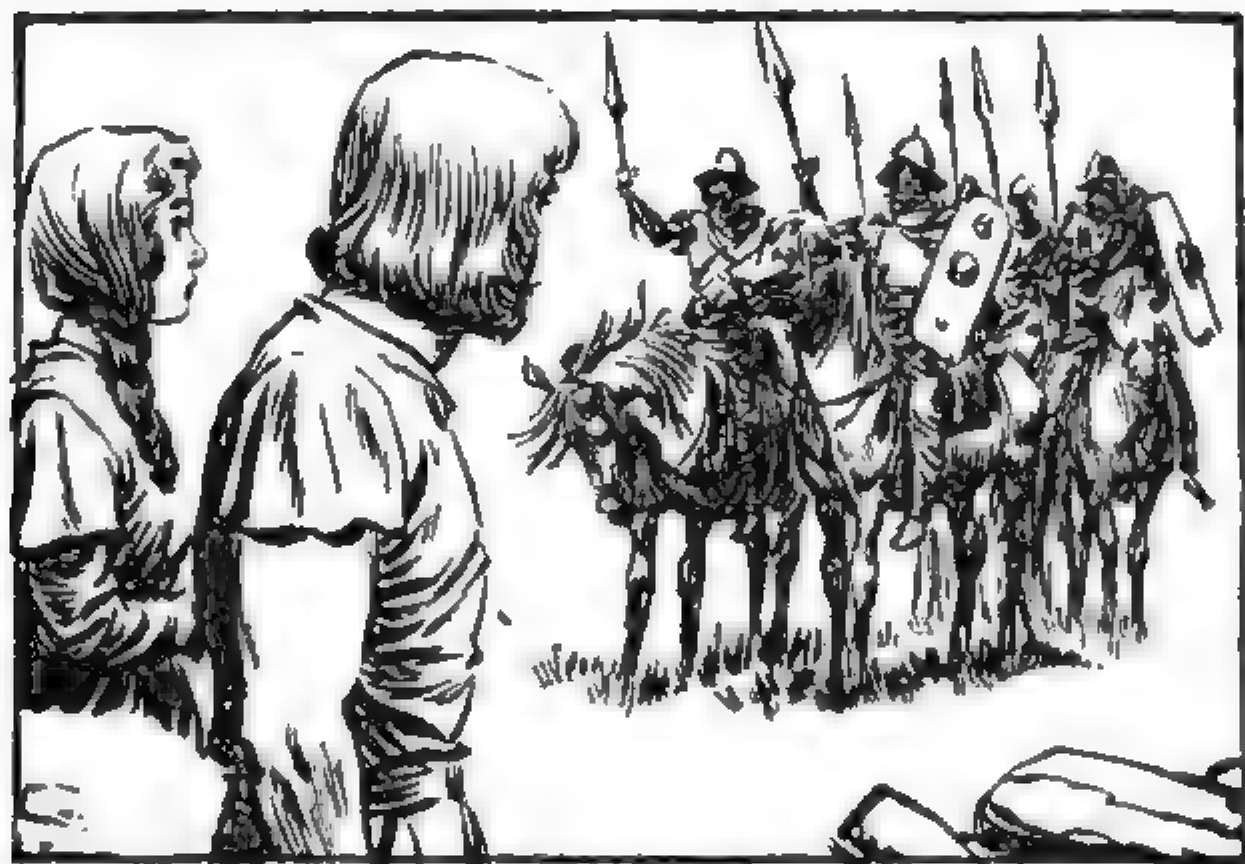
De Pictenkrijger verzet zich niet, als Eric — geholpen door Svein — hem niet zonder moeite naar buiten brengt. De man is bij kennis, maar laat zich gewillig door de twee Noren op een beschaduwd plekje leggen. Alleen bij de aanblik van de grote wolfshond toont hij even een teken van angst. 's Mans droge lippen ziende, reikt Eric hem zonder aarzelen zijn veldfles aan. „Een mooie jongen is het niet", gromt Svein, kritisch de Pict beschouwend. „Ze hebben mij altijd uitgescholden voor een lelijke manskind, maar zo lelijk.... ahem.... nou". „Hoe kom je hier?" spreekt Eric de Pict aan. Kleine donkere felle schitterogen glijden van de een naar de ander, onrustig, bevreesd, venijnig. „Wat is je overkomen?" houdt Eric vol, maar hij mag proberen wat hij wil, de Pict zwijgt in alle talen en loert van de een naar de ander. „Hij schijnt zich moeilijk te kunnen bewegen", wendt Eric zich op gedempte toon tot Svein, „hoewel ik niet zien kan, wat hij mankeert. Het is dus zoals ik al vermoedde. De Picten zijn ons voorgeweest. Wel begrijpende, dat wij regelrecht naar het zuiden zouden varen om de Britten te waarschuwen, heeft de Pictenvorst ogenblikkelijk het sein voor de aanval gegeven." „Zodat we, zogezegd, nu eigenlijk achter de Pictenlinie zitten", snuift Svein, zich het hoofd krabbend. Een zachte tred doet hen opzien. Axe, gevolgd door de anderen, komt opgewonden op hen toe. „We zagen troepjes ruiters kort achter elkaar in het noorden voorbijtrekken." De Noorman bijt zich op de lippen en knikt ernstig. Zij zijn midden in een wespennest terecht gekomen en het zal een hele toer zijn om er weer heelhuids uit te komen.

„Wij moeten terug naar de schepen", beslist Eric, „maar om op klaarlichte dag nogmaals over de vlakte te trekken, is mij te riskant, met de twee vrouwen bij ons. We hebben kennelijk geluk gehad, dat we ongezien tot hier zijn kunnen komen. Maar op hetzelfde geluk kunnen we beter niet rekenen. Het beste lijkt mij, hier de nacht af te wachten en dan onder bescherming van de duisternis de terugtocht te ondernemen." Allen zijn het hiermee eens. Tenslotte hebben de Picten deze hofstede al verwoest en het is niet waarschijnlijk, dat ze er nog terug zullen keren. Voor alle zekerheid betrekken de mannen om beurten de wacht op het hoogste punt van wat er nog van de toren overeind staat, en Eric kan zich gelukkig prijzen met het besluit hier gebleven te zijn, want verscheidene malen komen af en toe op korte afstand troepjes bereden Picten voorbij, die de ruïne echter gelukkig geen blik waardig keuren. De Pictenkrijger, die zij onder in de schuilgang gevonden hebben, slaat het troepje vanuit half toegeknepen oogjes gade en accepteert stilzwijgend het voedsel en het drinkwater, dat Eric hem brengt. Af en toe kreunt hij zachtjes, en hoewel Eric de man graag zou willen helpen, heeft hij het al lang opgegeven deze te vragen wat hem mankeert, want een antwoord krijgt hij toch niet. De dag gaat traag en in een haast voelbare spanning voorbij, zonder dat er wat gebeurt, tot een kleine stofwolk zich aan de zuidelijke horizon aftekent. Een groep zwaarbewapende ruiters verschijnt, en met schrik in het hart zien Eric en zijn mensen wenken en wijzen naar de ruïne, waarna ze in galop op hun schuilplaats toestormen.

Grimmig maken de Noren hun wapens in orde, terwijl Eric tussen een spleet in de muur de ruiters in het oog houdt. Als het Picten zijn, valt er misschien te onderhandelen over een vrije terugtocht in ruil voor de gewonde. Maar het zijn geen Picten. „Britse krijgers", fluistert Mildred vol ontzag en verbazing. „Als dat zo is, zijn het dappere duivels, om zich zover achter de Pictenlinies te wagen", mompelt Eric. Snel springt hij op en allen treden naar buiten. De ruiters houden hun paarden in en staren verwonderd naar de twee vrouwen. „Wat voor volk zijt gij?" Eric aarzelt even voor hij langzaam antwoordt. „Och, van alles wat. We kwamen hier aan land, menende op Brits grondgebied te zijn. Maar de Picten...." „Ja, ja", onderbreekt de ruiter hem, „en wat hebben jullie hier te zoeken?" „We waren op weg naar een familielid, dat hier nabij de Romeinse muur woont", zegt Eric, die het veiliger vindt, niet te veel los te laten. „Dan zullen jullie hem wel niet levend meer aantreffen", gromt de aanvoerder der ruiters, „en ik raad jullie aan terug te keren naar je boot. Het is hier gevaarlijk voor vreemdelingen." Vergist Eric zich, of schuilt er een verkapte dreiging in deze woorden? Met nauw verholen wantrouwen staren de ruiters hen aan. En ook de Noren zijn op hun hoede. „Hebben jullie hier een ruiter gezien, een Pictenruiter?" snauwt de aanvoerder hem toe. Geen spier vertrekt in Erics gezicht. Ogenblikkelijk begrijpt hij, dat de ruiter op de ongelukkige doelt, die achter hem in de ruïne ligt. Razendsnel denkt hij even na. Het ziet er naar uit, dat de ruiters korte metten zullen maken met de Pict, zo ze hem zouden vinden. Langzaam schudt hij ontkennend het hoofd. „Wij hebben niemand gezien."

„Niemand gezien?" gromt de aanvoerder, terwijl hij de Noorman strak aankijkt. Eensklaps slaakt een van de ruiters een kreet en wijst op de grond. „Hier zijn paardesporen van een Pictenpony...." Zonder de Noren verder een blik waardig te keuren, scharen de ruiters zich rond de sporen en even later stuiven ze verder. „Sjonge, ze schijnen nogal haast te hebben", gromt Svein. „Dat was me anders op het nippertje, zogezegd, maar in jouw schoenen staande, had ik hetzelfde antwoord gegeven, Noorman." Ze slaken een zucht van verlichting, nu het gevaar voorbij is, hoewel Eric er terdege rekening mee houdt, dat de strijdlustige Britten — als het tenminste Britten waren — terug kunnen keren. Het wordt duister, nu de zon onder is. Stil gaat Eric naar de roerloze Pict op de binnenplaats — die, zo op het oog, niets van het voorval heeft gemerkt. Dan gaat hij terug naar de anderen. „We laten de kerel slapen", gromt Svein, „als ie tenminste slaapt". „In ieder geval is het nu wel duidelijk, dat we zo gauw mogelijk terug moeten naar de boot," stelt de Noorman vast. „Het is hier levensgevaarlijk terrein. Iedere vreemdeling wordt zowel door de Britten als door de Picten als vijand beschouwd, en ik voel er niets voor door één der beide groepen vermorzeld te worden." „Zo is 't", knikt Svein. „Een vechtpartijtje op zijn tijd is aardig genoeg, maar het moet een aardigheidje blijven. Dit land begint op mijn zenuwen te werken." „En wat doen we met de Pict?" brengt Bolan in het midden. „Hoe is 't met hem?" is Erics wedervraag. Zwijgend begeeft de oude Gotenkrijger zich met Aranrod naar de binnenplaats, doch binnen vijf tellen zijn ze terug, geschrokken, verbijsterd. De Pict is verdwenen.

„Hij kan nog niet ver zijn,' zegt de Noorman, terwijl hij met de anderen naar buiten loopt Op het erf zijn in het donker geen sporen te vinden, en even overweegt hij de hond er op af te sturen. Maar ten eerste heeft hij niets om het dier lucht te geven en ten tweede: als Wolf de Pict weet op te sporen, wat dan? De hond zal, zijn gewoonte getrouw, aanslaan en het hondegeblaf zou hun aanwezigheid kunnen verraden aan in de buurt rondzwervende Picten. Gehaast doorzoeken de mannen de naaste omgeving van de ruïne. Het leert hun slechts, dat de Pict hier in ieder geval niet meer is. „Dus dan was die slimmerik toch niet zo vreselijk gewond," gromt Svein. „Zo meteen komt hij natuurlijk terug met al zijn makkertjes en dan hebben we de poppetjes aan het dansen." „Wij moeten hier zo gauw mogelijk vandaan", knikt Eric grimmig. „We mogen nog van geluk spreken, als we de dans ontspringen." Zo gaat het kleine troepje op weg door de troosteloze verlatenheid van de hoogvlakte, en bij ieder van hen spookt dezelfde bange vraag door de gedachten: of ze de boot veilig zullen bereiken.

Uiterst behoedzaam vervolgen Eric en zijn kleine groepje de tocht, terug naar de ligplaats van hun boot. Een lelijke tegenvaller, want het is een haast ondoenlijke taak met dit handjevol mensen zo'n groot schip te bemannen. Doch alles is beter dan in handen van de Picten te vallen. Om dit gevaar zoveel mogelijk te vermijden, neemt de Noorman een geheel andere koers, dicht langs de kust, waar het landschap rotsiger is en de gelegenheid voor een snelle vlucht gunstiger. Allen houden geschrokken de adem in, als de hond, die vooruit gaat, ineens stokstijf staan blijft en gromt. „Snel, verberg je tussen de rotsen", fluistert Eric zijn mensen toe. Hij beveelt de hond bij hem te blijven en sluipt met het dier langs de steile helling van de kloof, waarin zij zich juist bevinden, naar boven. De Noorman bijt zich op de tanden, als hij de troep ruiters gewaar wordt, van wie een aantal afgestegen en in druk gesprek gewikkeld is. „Die zijn op jacht naar het een of ander, het is niet te hopen, dat ze onze sporen ontdekt hebben," mompelt Eric, voorzichtig achteruit schuivend. Doch het volgende ogenblik ligt hij roerloos en staart vol ongeloof naar de gestalte, die hij nu pas te midden van de Picten gewaar wordt. Het is Wigberth.... Wigberth, met de handen op de rug gebonden, de gevangene van de Picten.

Met een gevoel van verbijstering staart de Noorman naar de gestalte van Wigberth. Wigberth, de gevangene van de Picten.. Wigberth, die hij ervan verdacht met de Picten te heulen.... Het klopt weinig met elkaar. Er is echter nu geen tijd om daarover kalm te gaan nadenken; hij en zijn mensen lopen zelf gevaar gesnapt te worden. Voorzichtig en vlug keert Eric naar zijn metgezellen terug, en stelt hen op de hoogte van zijn ontdekking. De enige, die er werkelijk hevig van onder de indruk is, is Mildred; de anderen hebben voornamelijk hun eigen veiligheid op het oog, die lelijk in de knel dreigt te komen. Dicht bijeen zetten ze de tocht voort. Eric heeft nog even geopperd iets voor Wigberth te doen. Maar wat kunnen ze beginnen tegen een troep Picten, en verder stuit het plan bij de mannen op verzet. En zo sluipen ze door de duisternis voort, waarbij de hond — die het gevaar schijnt te voelen — met stijve nekborstels om hen heen draait als een herder om zijn kudde. Even horen ze een kreet achter hen; dan is het weer stil en ze hopen al min of meer, dat ze het gevaar nog kunnen ontlopen, als voor hen een schelle kreet klinkt. Dan duiken langs de richel van de klip ontelbare gedaanten op: Picten, met de lange speren in de hand. Links van hen, rechts, achter, overal zien ze de ring van koud staal om zich heen. Ze zitten in een dodelijke val.

De bedoelingen van de Pictenbenden zijn niet mis te verstaan, en met een woest gegrom rukt Svein het zwaard uit de schede. „Kom hier", buldert hij de overmacht toe. „Hier staat Svein, de kampvechter. Ik heb een lange lijst heldendaden op mijn naam staan, zogezegd, en er komen er nog een paar bij, voor ik sterf". Hij timmert zichzelf luidruchtig op de borst, maar Eric duwt hem zonder veel plichtplegingen achteruit en roept de Picten toe: „Wij zijn vredelievende zeevaarders en slechts uit nood aan land gegaan. Verschaft ons vrije doortocht naar de landingsplaats van onze boot." Een gedrongen Pict met een gezicht, dat blauw glanst van de tatoeëring, drijft zijn kleine paardje naar voren. „De lange boot zal nooit meer de zee bevaren", snauwt hij Eric toe. „De dappere Pictenkrijgers hebben hem vernietigd, want hij bevond zich zonder toestemming op ons grondgebied" „Het is hier toch Brits gebied, naar ik meen", kan Eric niet nalaten met een uiterst onschuldig gezicht te zeggen. „Grimtan de Grote heeft het in bezit genomen, zoals hij het gehele land van Noord tot Zuid en van Oost tot West tot zich zal nemen", roept de Pict uit. Hij maakt een kort bevelend gebaar. „Wapens neerleggen!" Erics ogen knijpen zich tot spleetjes en naast hem knort Svein vol strijdlust. De gedachte aan tegenstand verdwijnt evenwel even snel als ze opgekomen is. Niet alleen vanwege de overmacht, ook om wille van de twee vrouwen en de uitgeputte, halfzieke Axe. Het ontwapenen van de kleine troep is een kwestie van minuten, en weinige tellen later zijn Eric en zijn mensen, aan alle zijden omringd door waakzame Picten, op weg naar een onzekere en weinig goeds voorspellende bestemming.

Hoewel Eric het liefst voor de Picten verborgen had gehouden, dat zij Wigberth kennen, kan hij niet verhinderen, dat Mildred op haar broeder toesnelt, zodra ze daar de kans toe krijgt. „Och, mijn goede broeder", hoort Eric haar fluisteren, „het is dus toch werkelijk waar, dat je spion was?" „Sstt", snauwt Wigberth haar toe, „praat daarover niet." Peinzend fronst Eric de wenkbrauwen en naast hem snuift Aranrod vol minachting: „Hij een spion? Op zijn gunstigst heeft hij de Picten, de Britten en zichzelf proberen te dienen, en zichzelf het meest." De Noorman haalt aarzelend de schouders op. Het idee, dat Wigberth met levensgevaar gespioneerd heeft voor de Britten, klopt niet erg met de indruk die hij van hem had, maar toch, men kan zich vergissen. „Als hij gespioneerd heeft, geef ik geen duit voor zijn leven", mompelt hij tegen Aranrod. „Goed gezien", klinkt een scherpe stem, en opkijkende, ziet Eric de Pictenhoofdman aan zijn zijde rijden. „Het leven van deze Brit is waardelozer dan dat van een rat. Hij zal sterven en zijn boze zuster met hem. En gij, honden, eveneens. Gij zult de dageraad niet meer aanschouwen."

Het doel van de tocht blijkt een — in de beschutting van een laagte gelegen — kampement te zijn. Zodra ze de ruimte binnen de vuren en de lage lederen tenten betreden, wordt Wigberth van de anderen gescheiden. Achter hen snikt Mildred zachtjes, wanneer Eric en zijn troepje voor de hoofdman worden geleid. De Pictenaanvoerder, die hen gevangen nam, zit naast hem, en de Noorman vraagt zich af, waarom de man zo beteuterd kijkt, als hij plotseling met een schok het gelaat van de hoofdman herkent. De Pict, die zij aantroffen in de ruïne. „Zo zien wij elkaar weer" klinkt 's mans stem droog. „Het volk der dappere Picten haat vreemdelingen en het wenst geen diensten van hen te ontvangen. Gij hebt mij verzorgd en mij van een zekere dood gered. Dat is een schuld. Die schuld zal ik inlossen. Nu! Gij zijt vrij. Uw schip is verwoest, maar ge kunt lopend op Brits gebied komen.... voor zolang het nog Brits gebied is. Zien wij elkander weer, dan is het als vijanden, zoals het behoort. Ga nu!" Het duizelt de Noorman Maar een kleine hand rukt hem aan de arm en Mildreds stem klinkt achter hem — verstikt van tranen — „Mijn arme broeder, red hem, laat hem niet alleen hier." „Een trots, nobel gebaar", zegt Eric kalm tot de Pict. „Wij hebben geen wrok of vijandschap in ons hart jegens het volk der Picten. Zo zij echter de vijandschap verkiezen, het zij zo. Mochten wij elkander ooit weer ontmoeten, laat dan de beste overwinnen. Wij zullen graag vertrekken, maar sta ons dan nog één gunst toe. Laat de gevangene, die gij apart gehouden hebt, met ons gaan."

ERIC VRAAGT EEN GUNST

Nog voor Eric goed en wel uitgepraat is, ziet hij al aan de gezichtsuitdrukking van de Pictenaanvoerder, dat zijn verzoek niet bepaald in goede aarde valt. Met van woede fonkelende ogen buigt de hoofdman zich voorover. „Hoever denkt gij dat het geduld van mijn krijgers reikt? Zij legden zich bij mijn besluit neer, omdat zij begrijpen, dat mijn trots niet gedoogt, dat ik weldaden van vreemden aanneem. Nu wilt gij ook nog de enige gevangene, met wie mijn krijgers zich kunnen vermaken." Eric rilt bij deze woorden. Zwijgend loert de aanvoerder de kring rond. „Als ik je verzoek inwillig, hond, dient er iets tegenover te staan. Iets wat mijn krijgers evenveel plezier verschaft als de dood van de Brit gedaan zou hebben." Een goedkeurend gemompel gaat door de rijen der Picten en de aanvoerder vertoont een grimas, die een lach moet verbeelden. „Ge kunt de waardeloze Brit krijgen met zes uur voorsprong, om je uit de voeten te maken. Daarna zul je de dappere krijgers der Picten op je spoor vinden, als wolven op het spoor van een kreupele haas. Beslis!" Zwijgend wendt Eric zich naar zijn metgezellen. Svein grijnst wreed in het vooruitzicht van enige opwinding. Erics ogen glijden langs het strakke gezicht van Bolan, Aranrod, die bleek als een dode een blik wisselt met Mildred, en bemoedigend haar hand op de schouder van het wanhopige meisje legt. Dan staart de Noorman in de kalme ogen van Axe. Als er één is, die reden heeft Wigberth te haten, is hij het. Maar de boogschutter knipoogt met een onverschillige grijns. Met een ruk draait de Noorman zich om. „Aangenomen", zegt hij. „Mooi", grinnikt de aanvoerder. „Heb dank. Over zes uur verschaft gij mijn krijgers het mooiste feest van hun leven."

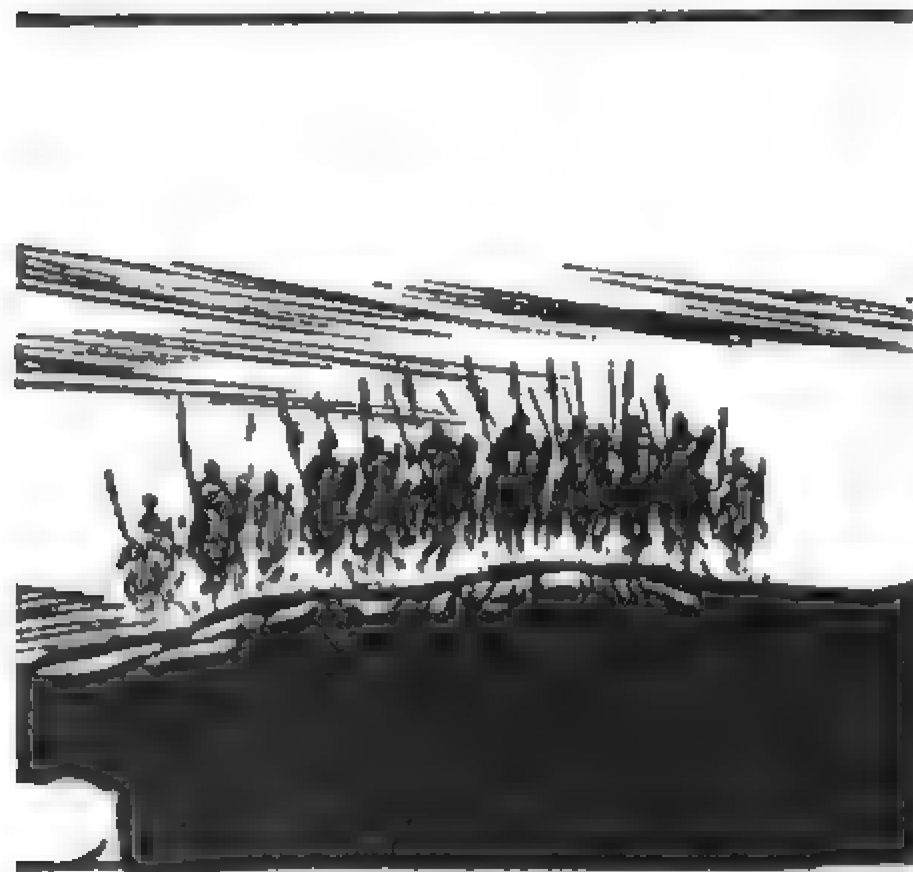
Het is Eric te moede alsof hij een kwade droom beleeft, als hij weinige ogenblikken later met zijn metgezellen het kampement der Picten verlaat. Boven hem koepelt zich de nachtelijke hemel, zover het oog reikt niets dan verlatenheid van het barre vijandige landschap en slechts zes uur tijd om zich voor de woede der Picten in veiligheid te stellen. Een vlugge blik achterom maakt hem duidelijk dat de aanvoerder der Picten zich weinig van zijn belofte aantrekt, zijn krijgers zes uur in het kamp te houden, want vanaf een heuveltop ziet hij een ruiter, die hen geruime tijd volgt. Op aanraden van de Noorman nemen zij elkaar bij de hand, en zo gaat net in looppas voort, waarbij de sterksten de zwakkeren half meetrekken. Aan Wigberth, de oorzaak van deze ellende, laat niemand zich iets gelegen liggen, behalve zijn zuster. De Noorman neemt zich echter voor, om, als ze ooit in veiligheid zijn, eens een duchtig woordje met deze geheimzinnige, onbegrijpelijke figuur te spreken. Dat ze waarschijnlijk deze veiligheid nooit zullen bereiken, wordt Eric al betrekkelijk gauw duidelijk. Haast onmerkbaar begint het tempo te dalen, dat hij en Svein en Bolan gemakkelijk vol hadden kunnen houden, en dan komt het moment, dat Eric voortdurend vreesde. Het is Mildred, die het eerste aan het einde van haar krachten is Met een wanhopige snik rukt het meisje zich los. „Laat mij maar", hijgt ze, „gaan jullie maar voort. Ik kan niet meer, ik wil niet meer."

„Komaan", zegt Eric zacht tot het meisje, „ge hebt u al die tijd zo dapper gedragen, geef de moed niet op, als de redding nabij is." „Nabij?" stamelt zij „Zeker", knikt de Noorman met een blik op de anderen, die zwijgend om hem heen staan „Ziet ge gindse bosrand? Als we die bereiken zijn we veilig." Maar al te goed weet de Noorman en met hem de anderen, dat ze — na amper twee uur onderweg te zijn geweest — onmogelijk nu al Brits gebied bereikt kunnen hebben. Mildred fleurt echter zienderogen op bij deze woorden en dat is de hoofdzaak. Weer gaat het voort, zij het in een heel wat langzamer tempo. Want niet alleen Mildred, ook Axe begint danig vermoeid te raken Sterk zijn Erics ogen op de bosrand gevestigd, terwijl hij met de onvermoeibare Svein vooraan gaat. Veilig zijn ze nog niet daar, doch in ieder geval biedt het woud meer mogelijkheden dan deze troosteloze vlakte, waar nergens schuilpaatsen zijn. De uren rijgen zich haast onmerkbaar aaneen en het lijkt alsof de woudrand nooit dichterbij zal komen. Meer en meer vormt het troepje een lange uitgestrekte lijn, met grote afstanden tussen hen onderling Maar tenslotte staan Eric en Svein in de schaduw van de eerste bomen. „Ik schat, dat we nog een uur speling hebben", mompelt Eric Als eerste treedt Bolan uit de duisternis te voorschijn, enige tijd later gevolgd door nog twee van hen. „Zijn we er allemaal?" vraagt Eric gedempt. De oude Gotenkrijger knikt. „Mildred, Axe en Wigberth vormen de achterhoede. Ik heb ze in het oog, want ik vertrouw die Wigberth niet". Hij zwijgt even. Ik heb 't voor de anderen verborgen gehouden", fluistert hij. „Maar de Picten komen er aan. Ik heb ze gezien. Binnen het uur hebben ze ons ingehaald."

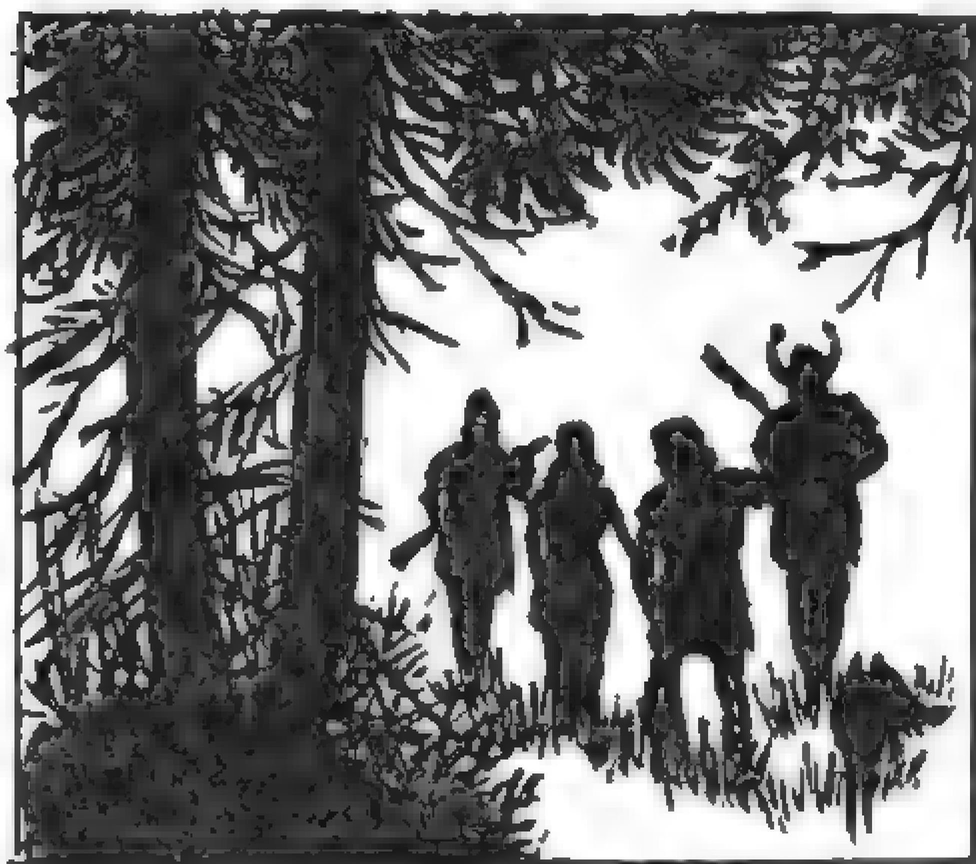

Snel spoedt Eric zich naar een plek, vanwaar hij de vlakte kan overzien en inderdaad duurt het niet lang, voor hij over een golvende heuvel scherp afgetekend tegen de lucht zijn achtervolgers in het oog krijgt. „Sjonge, dat zijn me er nog al wat", mompelt Svein „Ze nemen geen halve maatregelen." Hij kijkt blakend van strijdlust om zich heen. „Ik zal in ieder geval een flink stuk hout zoeken een boomstam of zo" Een donkere schaduw dringt door het struikgewas heen, en even later zien ze Aranrod hijgend op hen toekomen. Snel brengt Eric haar van de toestand op de hoogte. „Jij en Mildred gaan verder" beslist de Noorman grimmig. „Axe moet zelf maar zeggen, wat hij wil, maar wij vechten het hier uit. Andere keus hebben we niet." „Zo is het" knort Svein. „Dood moeten we toch, dan maar liever een beetje feestelijk Waar blijven ze nu?" laat hij er nuchter op volgen, als ze even stil bijeen hebben staan wachten Een plotselinge onrust neemt bezit van de Noorman. .Axe' roept hij luid tot twee-, driemaal toe, maar er komt geen antwoord.

WAAR ZIJN AXE, MILDRED EN WIGBERTH GEBLEVEN?

Noch Axe, noch Mildred en Wigberth antwoorden als de Noorman luid hun namen roept. „Ze waren betrekkelijk dicht achter mij", stoot Aranrod bleek als een dode uit. „Axe wilde in de buurt van Wigberth blijven. Hij zei, dat hij vond, dat Wigberth vreemd deed, en hij zou hem wel in het oog houden. Hij vond beter dat ik doorging om Wigberth niet de indruk te geven, dat we hem schaduwden." „En Mildred?" fluistert Eric. „Zij liep alleen, voor zover ik me kan herinneren. Oh, laten we snel teruggaan, ik ben bang".

Zwijgend wapenen de mannen zich met zware takken en keren op hun schreden terug. In de verte horen zij reeds het geschreeuw der aanstormende Picten. Het komt dichterbij. „Ik vertrouw die Wigberth niet", mompelt Eric. Eensklaps staat hij als aan de grond genageld stil. „Luister, 't lijkt wel, of daar gevochten wordt..." Haastig breekt hij zich door de struiken. „Daar", roept hij ontzet uit. „De Picten hebben hen te pakken."

„Sla er op", buldert Svein, een klein boompje uit de grond rukkend. „En maak zoveel lawaai als je kunt", schreeuwt Eric. Met afgrijselijke kreten stormen zij op de Picten in. Zij weten, hoe zinloos het eigenlijk is, maar het idee, Axe aan zijn lot over te laten, komt zelfs niet in hen op. En dan houdt de Noorman, vlakbij de vechtenden gekomen, abrupt de pas in, terwijl hij verbaasd naar de wapenrusting van de krijgers staart. Het zijn Britten. Dezen zijn door de nader stormende Noren danig van hun stuk gebracht. „We zijn ingesloten", roept er een schel. Doch dan klinkt de stem van de Noorman. „De vijanden der Picten zijn onze vrienden!" Er gaat een gejuich op onder de Britten en een baardige krijger gooit Eric zijn zwaard toe, dat deze met een behendige beweging opvangt. Ook Svein en Bolan bemachtigen een zwaard en vol vuur storten zij zich in de strijd. Het zag er aanvankelijk niet zo gunstig voor de Britten uit, maar de kansen keren al gauw, wanneer de Picten kennis maken met deze nieuwe tegenstanders. Het duurt niet lang of de Picten worden door een panische angst bevangen, wanneer de reusachtige Saksische krijger ook op het toneel verschijnt, en zij gaan er hals over kop vandoor. Tevreden staren allen de vluchtende vijand na. „Goed zo, vrienden", zegt de Britse aanvoerder, breed lachend, tot Eric en zijn metgezellen. „Zegt ons thans wie gij zijt." „Dat kan wachten", antwoordt de Noorman, wiens ogen ongerust over het slagveld gaan. „Hebt gij niet twee mannen en een vrouw gezien, voordat ge in gevecht met de Picten kwam?"

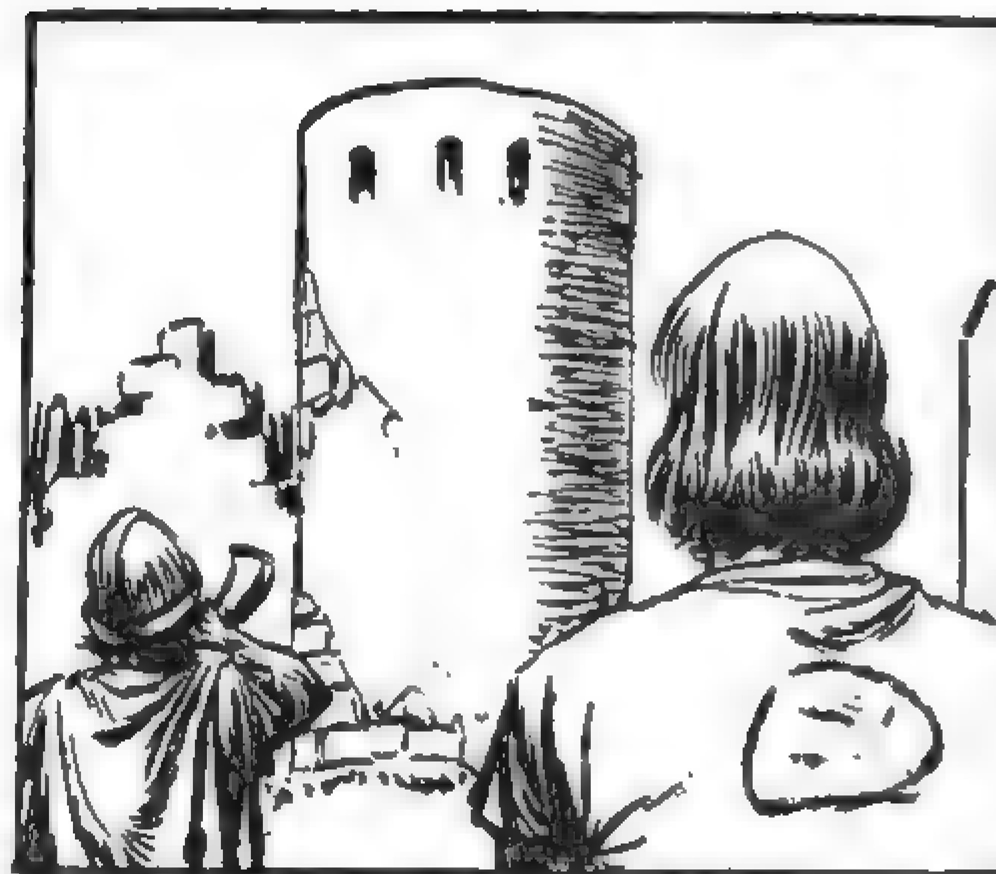

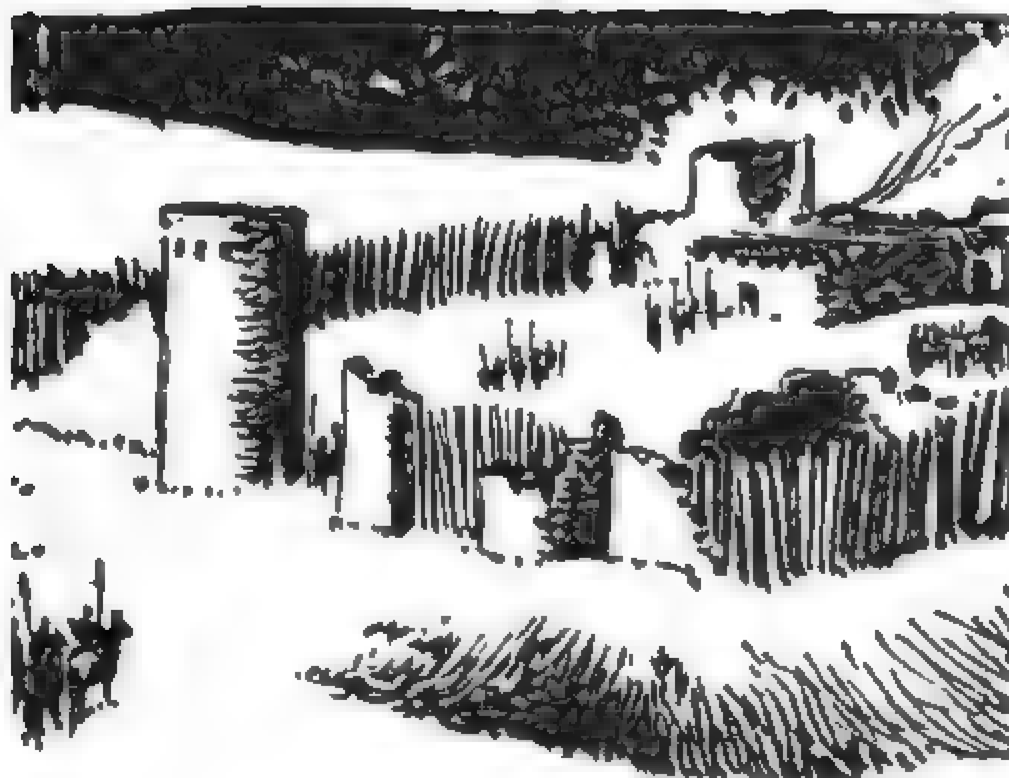
„Twee mannen en een vrouw?" herhaalt de Britse aanvoerder hoofdschuddend. „Nee, vreemdeling, wij zagen niemand". „We waren met ons zevenen", zegt Eric onrustig. „Kort voor de Picten kwamen, zijn onze metgezellen nog gezien. Ze kunnen toch niet spoorloos verdwenen zijn? Of..." Met angst om het hart zoeken Eric en zijn vrienden, geholpen door de Britten, het slagveld af. Geen Axe, geen Mildred, geen Wigberth... „Dan zijn ze gevangen genomen door de Picten" gromt Svein. „Dat zullen we de Picten vragen, die wij gevangen genomen hebben", zegt de Brit kort. Maar ook de Picten bezweren de Noorman, dat ze de drie vermisten niet gezien en dus ook niet gevangen genomen hebben. „Nou daar sta ik van te kijken", mompelt Svein. „Het lijkt wel hekserij.... zogezegd". „We zoeken de omgeving af Wolf kan misschien wat ontdekken", zegt Eric strak. „Het is niet waarschijnlijk, want ik kan het dier nu eenmaal niet aan het verstand brengen, wie het zoeken moet". En inderdaad weet arme Wolf er geen raad mee. Wel begint zij vol animo al snuffelend rond te rennen, maar het spoor, dat zij zo fel achterna zit, eindigt bij een konijnenhol. „Nou daar kan Axe niet ingekropen zijn". gromt Svein overbodig. „Maar bij de baard van mijn grootvader waar zijn Axe en die twee anderen gebleven? Wat is er met hen gebeurd?"

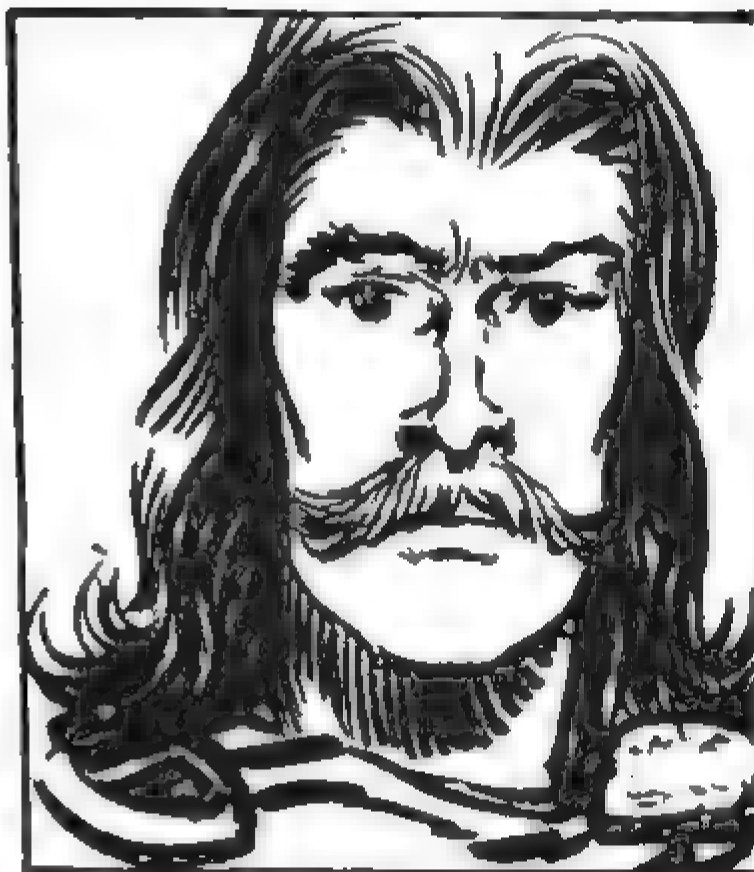

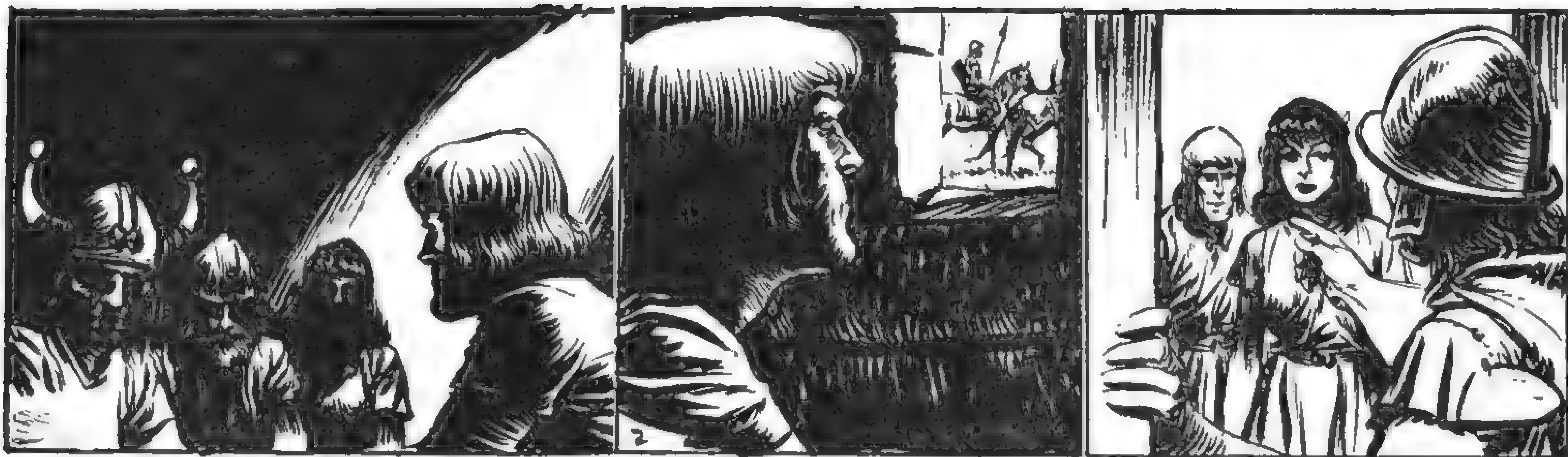
Met de hond schieten ze niet veel op, en de aanvoerder der Britten biedt gedienstig aan de omgeving te doorzoeken, hetgeen Eric met beide handen aanneemt. Geruime tijd speuren ze door de omtrek, maar zonder resultaat. „Komt mee met ons", zo stelt de aanvoerder voor. „Wij zijn mannen van Artor, mogelijk weet hij raad, en kunnen we bij daglicht op onderzoek uitgaan". „Artor? Wie is Artor?" vraagt de Noorman, terwijl hij bedenkt, dat hij wel in gezelschap van een bende rovers terechtgekomen kan zijn. „Kent gij Artor niet?" roept de Brit verontwaardigd uit. „Ha, ik kan wel merken, dat gij van verre komt Artor, de dapperste der Britse helden. Kom mee, vreemdeling, ik zal u tot hem brengen." Aangezien de Noorman niets beters weet te bedenken, stemt hij met dit voorstel in. Gelukkig zijn er paarden over en even later kronkelt zich de ruiterschare achter elkaar over een nauw pad, dieper het woud in. „Hier vindt geen Pict ons", lacht de Britse aanvoerder. „Hier zijn we veilig". Na een tocht van enkele uren zien ze licht schemeren en dan ontwaart Eric voor zich een lompe toren. De aanvoerder blaast op een hoorn en de poort zwaait open Bedenkelijk neemt de Noorman zijn omgeving op. Helden of rovers? Als hij de staat van verval, waarin deze Romeinse vesting verkeert, in ogenschouw neemt, lijkt het toch het meest op een rovershol.

Wantrouwend gaan Erics ogen rond, als de mannen de open plek in het woud betreden. Van het Romeinse Castellum is weinig meer over dan een binnenplaats, omgeven door een paar muurresten en torens, waarvan slechts één nog intact is. Het geheel is ompaald en tegenover wat eens de hoofdpoort geweest moet zijn, hebben de huidige Britse bewoners van hout en oude bouwstenen een behuizing gemaakt. Over de bijna geheel met puin en aarde gevulde slotgracht betreden zij het binnenplein en ogenblikkelijk komt hun uit het huis een gestalte tegemoet, die in deze omgeving weinig op zijn plaats lijkt. Het is een nog jonge man, met een krijgshaftige rossige snor en lange golvende vlammende, rode haren in een fijn, schitterend verguld harnas. Een purperen mantel hangt over zijn schouders. Twee donkere ogen nemen Eric weinig vriendschappelijk op, als de aanvoerder der Britten verslag uitbrengt over het gevecht met de Picten. „Als deze dappere vreemden ons niet te hulp waren gesneld, was het ons slecht vergaan", roept de aanvoerder uit. De jonge krijgsman, zonder twijfel Artor, is niet in het minst onder de indruk. „Als ze jullie niet geholpen hadden, waren ze zelf het slachtoffer van de Picten geworden". merkt hij koel op. Zijn stem is melodieus, maar wàt hij zegt klinkt niet zo aangenaam. „Het zijn gevaarlijke zwervers en piraten. Werpt hen in de kerker".

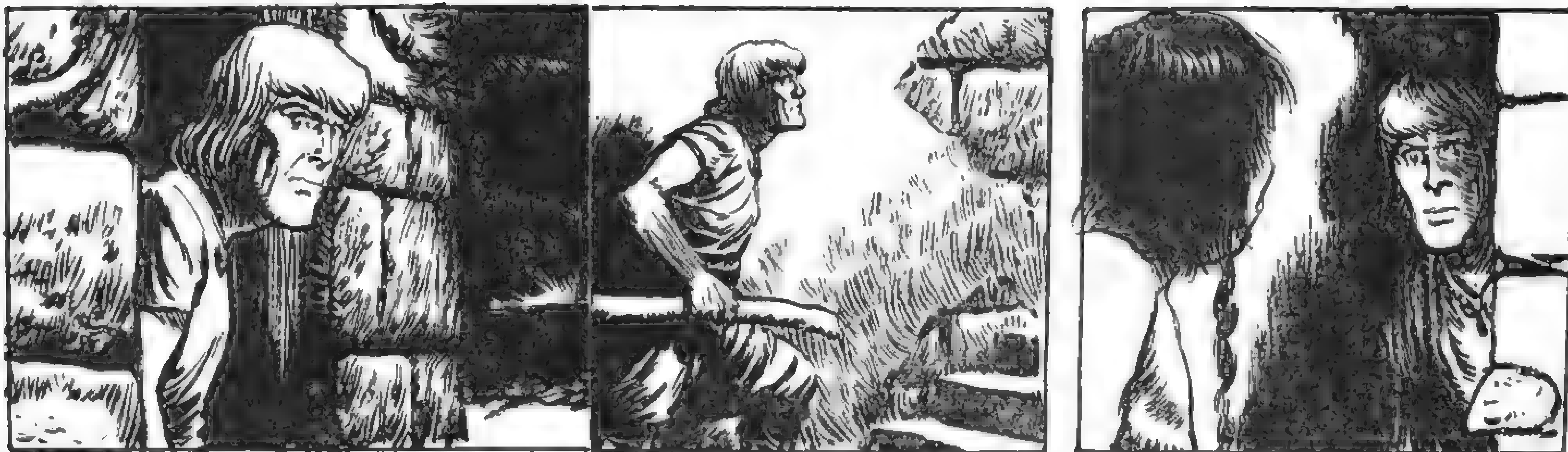

In het vochtige donkere vertrek, waar de drie mannen en de vrouw bijeen zitten, heerst een drukkend zwijgen. „De volgende keer stoor ik me niet aan je, Noorman", verbreekt Svein als eerste de stilte. „We hadden er op los moeten slaan". „En binnen vijf tellen vol met pijlen gezeten", onderbreekt Eric hem rustig. „Er was immers geen vechten tegen die kerels; ze stonden aan alle kanten klaar met hun bogen in de aanslag". „Nou, 't is mooi", verzucht de lange Sakser, na een kort ogenblik diep nagedacht te hebben. „Je zult wel gelijk hebben, Noorman. Helden noemen ze zich! Het ergste tuig is het, dat is 't wat het is, zogezegd". „En toch had die Artor wel een beschaafd uiterlijk", mengt Aranrod zich in het gesprek. Een soort gepruttel van Svein is het antwoord. „Dat heb je als je met zo'n mooi gezicht rondloopt", zegt de Sakser nijdig. „Doch je vergist je gauw in die fijne meneren; dat zie je nu maar aan die vergulde boef. „Stil eens", onderbreekt de Noorman dit nutteloze gesprek. Hij geeft Bolan een teken, klimt op de rug van de Gotenkrijger, en kan dan juist door het smalle raampje naar buiten kijken. „Ik meende, dat ik Wolf hoorde, maar er is niets te zien, alleen een troep ruiters, die de burcht verlaat". Met een plof laat hij zich weer zakken en zwijgend luisteren ze naar het gedempte gestamp van talloze paardehoeven. „Er moeten er heel wat zijn, zogezegd, als ik dat zo hoor", mompelt Svein. Een geluid bij de deur doet hen ademloos afwachten. De grendel wordt weggeschoven en een jonge krijger verschijnt. Stug wenkt hij Aranrod. „Gij daar, vrouw, kom mee. Artor, onze veldheer, wenst u een verhoor af te nemen" Bliksemsnel en vol argwaan springt de Noorman overeind. „Als je meester iemand verhoren wil, kan hij het mij doen", snauwt hij de Brit toe.

„Ik heb orders de vrouw boven te brengen", zegt de Brit met een onbewogen gezicht. „Ik doe zoals mijn orders zijn, goedschiks of kwaadschiks". Onwillekeurig wijkt de man achteruit, als Eric dreigend een stap in zijn richting doet, maar Aranrod komt tussenbeide. „Ik zal gaan", zegt ze zacht, en, met een nauw merkbaar knipoogje, laat ze er op volgen: „Misschien kan ik iets bereiken". Dan glipt ze langs de Britse krijger de gang in, en snel sluit deze de zware deur achter haar. In een stilzwijgen staren de achterblijvers elkaar aan. Svein snuift opstandig en haalt de schouders op. „Het is tegen de regels van een goeie troep om de aanvoerder tegen te spreken. En jij zal het wel beter weten, Noorman, maar ik had die snuiter met zijn wipsnor even gauw...." „Wat hoor ik?" onderbreekt Bolan hem geschrokken. Scherp luisteren ze naar de geluiden, en nu horen ze alle drie de schreeuw, waarschijnlijk van een vrouw. „Het is Aranrod", stoot de Noorman, bleek als een dode, uit. „Als die zwervers haar ook slechts een haar krenken, breek ik hier de hele wrakke boel", grauwt de lange Sakser, terwijl hij hard maar vrij nutteloos op de deur begint te beuken. „Houd toch stil", bijt Bolan hem toe. „Er vertrekt weer een bende ruiters". Het is ineens vreemd stil om hen heen, zo stil, dat het Eric benauwt. Is er niemand meer? Ja, toch, er klinkt nauw hoorbaar een slepende tred, dicht bij hun deur. Gespannen staan de mannen bijeen. Gereed om hun huid zo duur mogelijk te verkopen. „De deur...." fluistert Eric gesmoord. „De deur staat op een kier."

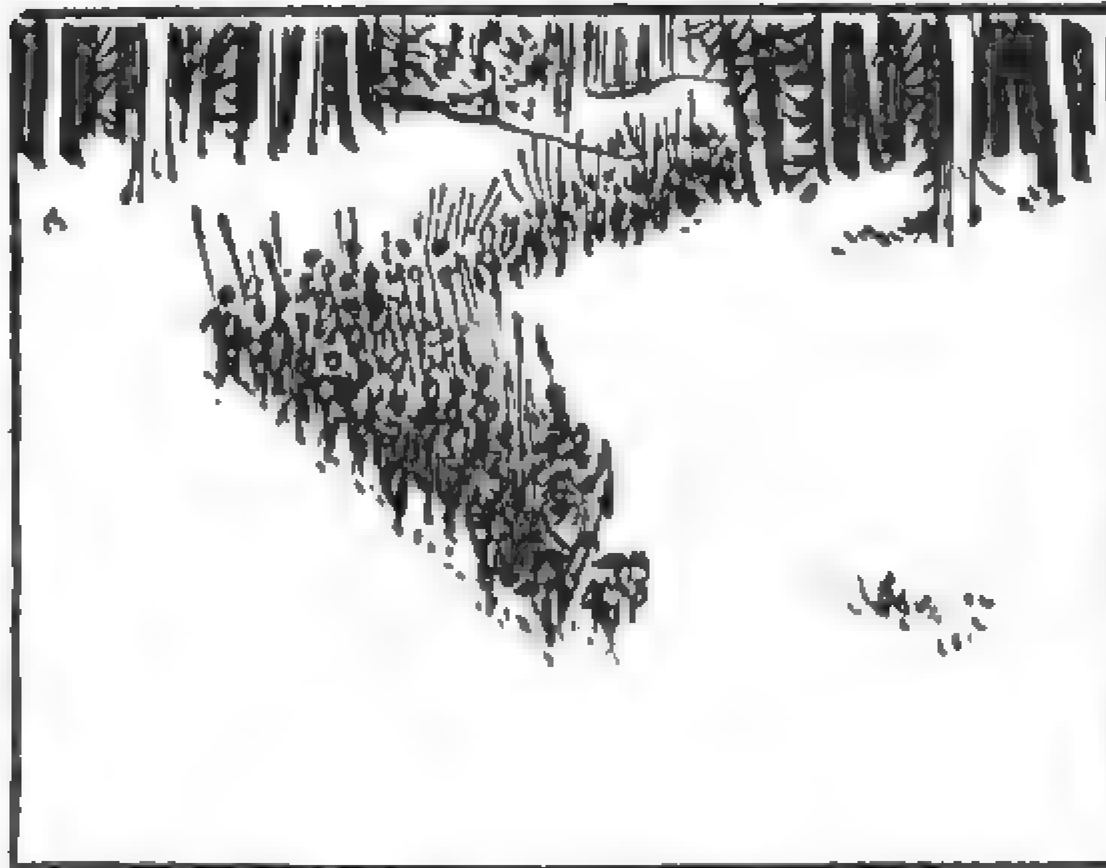

Erics eerste opwelling is op de deur toe te springen, maar hij bedenkt zich bijtijds.... Ten slotte, wat kan hij beginnen, ongewapend tegen de mogelijke moordenaar daar achter de deur! In een benauwende spanning wachten de mannen, wat er nu zal gaan gebeuren, maar het blijft verder stil. De sombere voorspellingen van Svein ten spijt, sluipt de Noorman ten slotte toch naar de deur en duwt die voorzichtig open. Niets.... Naar beide zijden strekt zich de donkere gang onpeilbaar uit. Zijn blik wordt getroffen door de loden pijpen, die hier en daar — als de laatste resten van wat eens een Romeins verwarmingssysteem was — nog langs de muren hangen. Het kost de Noorman weinig moeite hiervan een eind af te rukken, en met een zwaar eind pijp gewapend, sluipt hij de donkere gang door in de richting van de ingang. „Wie heeft de deur van de kerker open gezet", vraagt hij zich onophoudelijk af, „en waarom? Is het Aranrod geweest?" Zijn indruk, dat de burcht verlaten is, blijkt verkeerd te zijn, want van boven dringt een verward geluid van stemmen en gebries van paarden tot hem door. Nog steeds verbijsterd door het geheimzinnige openen van de kerkerdeur, sluipt de Noorman omzichtig langs de trap naar de uitgang van de gewelven, als een aarzelende voetstap hem verschrikt doet terugwijken. Te laat, het volgende ogenblik verschijnt een schaduw om de hoek, en als versteend staart de Noorman recht in een donker gezicht met fonkelende ogen, het gezicht van een Pict.

Het is de vraag, wie van de twee het meeste schrikt, doch Eric hervindt het eerst zijn tegenwoordigheid van geest, en voor de ander een kik kan geven, treft hem een slag met de loden pijp. Snel sleept Eric de bewusteloze Pict in het duister van de gang en hijst hem op zijn schouders. Als hij met zijn onhandige last door de duisternis voortstrompelt, vraagt hij zich verbijsterd af, wat er aan de hand is boven in de burcht. Hoe komt deze Pict hier? Er zijn er ongetwijfeld meer, maar wat is er dan van de Britten geworden en van Aranrod? Strijd is er niet geweest, dat hadden ze ongetwijfeld gehoord. Hijgend duikt hij de donkere kerker binnen en deelt zijn makkers zijn bevindingen mede, die hen niet minder ontstellen dan ze het hem gedaan hebben. „We moeten er achter zien te komen, hoeveel van deze gevaarlijke heertjes daarboven rondlopen", hijgt Eric. „En wie heeft de deur op een kier gezet?" gromt Svein, zich de kop krabbend. Ja, wie? Maar noch Eric, noch Svein en Bolan voelen er veel voor, hierover lang na te denken. De deur is geopend, dat is het voornaamste. En boven zwerven de hemel mag weten hoeveel Picten rond. Voorlopig zitten ze hier wel veilig, want geen der Picten zal hen hier zoeken, doch hoelang nog? En dan dringt de alarmerende toon van een signaalhoorn tot hen door. „Daar gaat wat gebeuren", stoot Eric uit. „Daar moet ik het mijne van hebben, kom mee!"

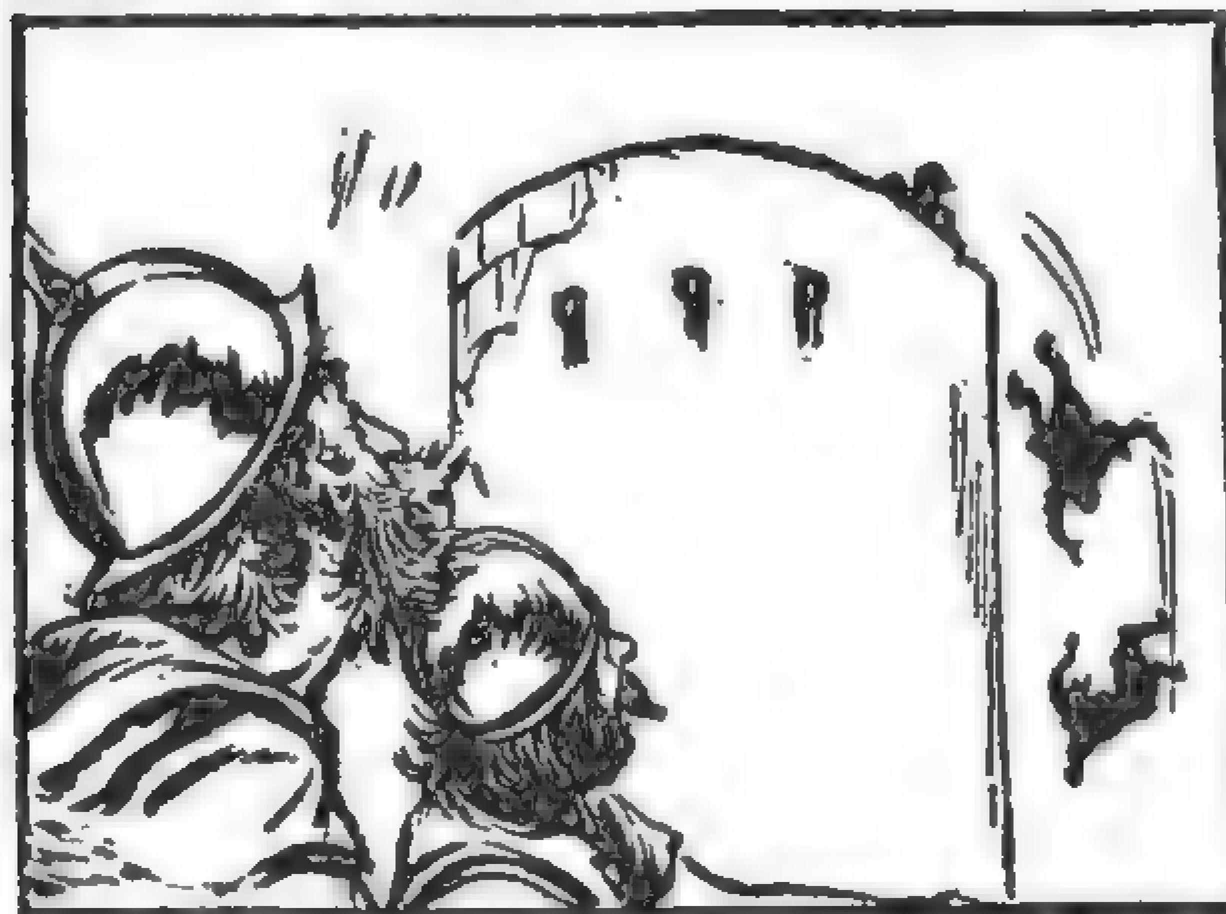
Snel bindt Svein de nog steeds bewusteloze Pict met diens eigen lederen gordel. Dan, met Eric voorop, sluipen de drie mannen door de gewelven naar de uitgang. „Wacht", fluistert Eric, „ik ga eerst even de zaak verkennen." Snel en lenig glipt hij de trap weer op Geschrokken duikt hij terug; zeker dertig Picten staan bijeen op het grote binnenplein. Van de Britten is geen spoor meer te bekennen. Nergens ook ziet hij tekenen van strijd. Des te meer echter die op een komende strijd wijzen. Op alle hooggelegen torenresten hebben zich Picten verdekt opgesteld met de bogen in de aanslag. De Pictenpaardjes worden weggevoerd achter de stenen behuizing. Het is duidelijk, dat ze iemand verwachten, en voor hem hun aanwezigheid verborgen willen houden. Komen de Britten terug? Dan ontwaart hij ineens de groep krijgers, die uit het woud getreden is en zonder aarzelen op de burcht toetreedt. De krijgers hebben de Britse wapenrustingen aan.... of.... De adem stokt hem in de keel, want ziet hij niet hier en daar een Noorse helm? Dan ontdekt hij de wolfshonden, drie in getal, die vooraan naast de baardige aanvoerder voortlopen. En de ontstellende waarheid dringt tot hem door. Dit zijn zijn eigen krijgers, die indertijd met Aranrods oom meegegaan zijn en met diens krijgsbende. En ze lopen met open ogen recht in de dodelijke val, die de Picten hier voor hen hebben opgesteld.

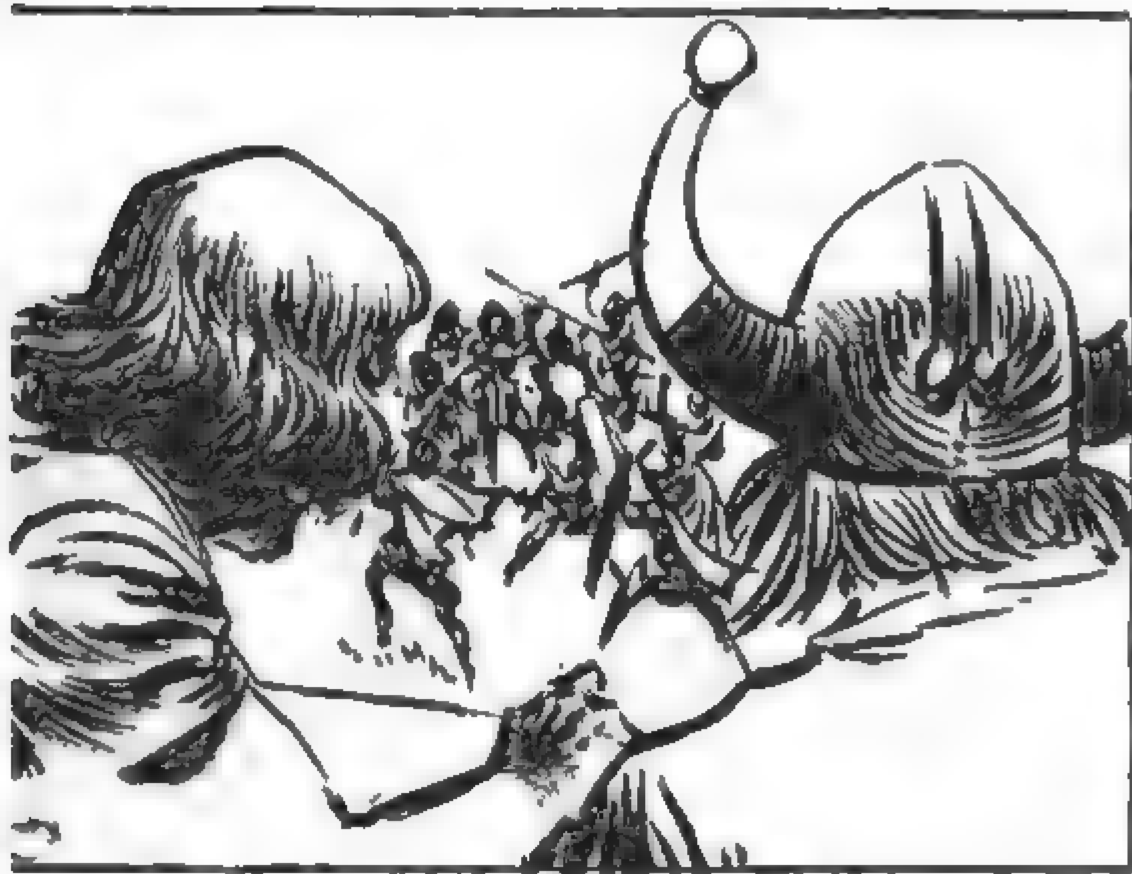
Dodelijk ontsteld snelt Eric naar beneden, waar zijn twee makkers wachten, en ze schrikken niet weinig, als ze vernemen, dat Bearon, Aranrods oom, met zo om en nabij de 200 krijgers, in de dodelijke val dreigt te lopen, die de Picten voor hem hebben opgesteld. „Ze moeten gewaarschuwd worden", zegt Eric grimmig, „en de kans is groot, dat wij er zelf het leven bij inschieten, als wij het doen". „Als er niemand anders is, die het doen kan", gromt Svein, „dan moet het zogezegd wel. Maar hoe? We kunnen ze misschien toeroepen, maar dan krijgen we al die Picten op ons dak. Nee, beter lijkt het mij, in een snelle ren de binnenplaats over te steken". „En dan rollen we vanzelf met meer pijlen dan een egel pennen heeft in de slotgracht", valt de Noorman spottend in. „Nee, ik weet iets beters. Kijk", beduidt hij zijn vrienden en wijst op de trap, die in de toren, waar zij zich bevinden, omhoog voert. „Boven in deze toren zitten de Picten ook, en alleen langs de trap is de trans te bereiken". „Naar boven dus", knort Svein handenwrijvend, „we mikken die paar Picten overboord en dan weet Bearon meteen, waar hij aan toe is." Geruisloos sluipen ze langs de trap omhoog. Vier Picten telt de Noorman allen met pijl en boog gewapend. „Snel nu", fluistert Eric „want Bearon staat al zowat voor de poort". En met een schelle krijgskreet stormt hij als eerste naar voren.

De oude Bearon houdt met een ruk de pas in, als hij het geschreeuw op de toren hoort. En als hij enige ogenblikken later een donkere figuur met een jammerkreet van de trans ziet tuimelen, beseft hij, dat het maar beter is, eerst eens de kat uit te boom te kijken. „Dat leek veel op een Pict", mompelt een krijger naast hem. „En dit ook", vervolgt hij ademloos, als nummer twee beneden komt. „Ach wat! Picten hier?" gromt Bearon aarzelend, „dat zie je niet goed. Kijk, ik zie het wel, dat zijn geen Picten" En opgewonden wijst hij naar boven, waar de gestalte van Eric de Noorman is verschenen. „Pas op", hoort hij deze schreeuwen. „Dertig Picten staan hier klaar om je in een dodelijke val te lokken". „Is dat een waarschuwing of een dreigement", mompelt Bearon, die niet een van de allersnuggersten is. Doch dan ziet hij ineens, wie hij daar voor heeft. „Wel, bij de goden, als dat die Dolle Noorman niet is", schreeuwt hij, het zwaard uit de schede rukend. „Dertig Picten, zei je? Dertig maar? Let op, hoe wij van het eiland Harragh met die kerels afrekenen. Ten aanval, mannen!"

Die sufferd stoort zich niet aan onze waarschuwing, hij rent regelrecht in de val. flitst het Eric door het hoofd, als hij Bearon aan het hoofd van zijn eigen krijgers en Erics Noren, die een luid gejuich aanheffen, als ze hun koning in levenden lijve voor zich zien, naar binnen ziet stormen. Maar het zijn de Picten zelf, die Bearons vergissing weer goed maken, want in plaats van op hun veilige plaatsen te blijven en de binnendringers met pijlen te bestoken, komen ze joelend en speren zwaaiend naar beneden stormen, en ze zien pas welk een grote overmacht ze voor zich hebben, als het te laat is. De ongelijke strijd duurt tot Sveins verdriet niet lang, want vóór Eric en zijn twee metgezellen beneden zijn, is het gevecht goeddeels al voorbij en worden de overgebleven Picten in een hoek gedreven. „En nu als een haas achter schurk Artor aan", zegt Eric, na een hartelijke begroeting met Bearon en de Noorse krijgers. Met een woest gesnuif kijkt de oude ijzerveter Eric aan. „Wat zei je daar? Koning Artor een schurk? Pas op je woorden. Ik was met deze krijgers op weg om mij bij Artor te voegen om gezamenlijk de strijd tegen de Picten voort te zetten. Artor is de grootste held van ons, Britten, en wie dat in twijfel trekt, krijgt met mij te doen."

Svein gromt dreigend bij de woorden van de heetgebakerde oude Bearon en ook Eric ergert zich. Maar hij beheerst zich en bijt de oude ijzervreter toe: „Die fraaie Artor van je heeft Aranrod ontvoerd en in plaats van hier te staan twisten, kunnen we beter met ons allen achter die schurk aangaan." „. . . S . . . schurk," stottert Bearon. „A...a...a Aranrod ontvoerd? Hij? Artor?" Hij hapt naar adem en staart verwilderd van Eric naar Svein, naar Bolan en weer terug; het is voorwaar geen kleinigheid om iemand, tegen wie je hoog opziet, eensklaps ontmaskerd te zien als een gemene boef, en Bearon ondervindt hier kennelijk moeite mee... tot hij eensklaps tot leven komt „Maar dan is het een schurk!" brult hij uit, rood aanlopend „Een schurk zeg ik U! Wat staan we hier bij elkaar te suffen, terwijl Aranrod ontvoerd wordt door die fraaie Artor!" „Hèhèhè," giechelt Svein „Wat ze jou voorpraten, kun je vrij goed nabauwen, oude" Maar in ieder geval, de oude oom is overtuigd. De paarden, die ze van de benauwde Picten hebben afgenomen, worden verdeeld onder de aanvoerders, en even later gaat de legergoep met Eric en een van blakende strijdlust glimmende Bearon voorop, achter de schurkachtige Artor aan.

Zwijgend en op hun hoede trekt de kolonne door het woud. Ze zijn nauwelijks een uur onderweg, als de drie wolfshonden, die naast Bearon lopen, blaffend vooruitspringen. Bijna op hetzelfde ogenblik klinkt een diepe bassende blaf uit het bos en voor hen verschijnt een grote, zwarte hond op het pad. „Wolf". roept de Noorman verrast en blij uit. terwijl hij zich van zijn paard laat glijden. Het trouwe dier, dat dus al die tijd, dat zij op de burcht gevangen zaten, in de buurt is gebleven, springt uitgelaten om zijn meester heen en geeft kleine hapjes in zijn beenbekleding. „Het dier wil, dat je meegaat," gromt Svein Uitgelaten en luid blaffend springt Wolf voor Eric uit, als deze aarzelend volgt Hij behoeft niet ver te gaan Er ritselt iets in de struiken en een donkere gedaante maakt zich los uit de schaduw Een man met lange haarpieken, haveloze, gescheurde, bebloede kleren. „Axe", roept de Noorman uit. „Het is Axe!"

Verheugd snelt Eric zijn doodgewaande pleegzoon tegemoet, en de begroeting laat aan hartelijkheid niets te wensen over. Het blijkt nu, dat Axe, noch Wigberth en Mildred door de Picten overvallen werden. „Ik vertrouwde die schurk toch al niet," zegt Axe, die er uitgeput uitziet. „Opeens zag ik, hoe hij tegen zijn zuster aan het fluisteren was en daarna steeds meer en meer achterbleef. Korte tijd daarna slopen ze weg en ik volgde ze. Helaas was de inspanning van de laatste dagen mij te machtig geworden en ik raakte bewusteloos. Toen ik bijkwam, wilde ik terugkeren naar jullie, maar er was niemand meer. Ik volgde toen zo goed en zo kwaad als het ging het spoor van Wigberth; dat was tenminste duidelijk te volgen. Bij de burcht durfde ik me niet te vertonen, omdat ik niet wist, met vriend of vijand te doen te hebben. Dat het vijanden waren, ontdekte ik, toen enige tijd geleden een ruitertroep naar het zuiden trok, waarin Aranrod omgeven door krijgers werd meegevoerd. De Wolfshond vond mij even later en bleef bij me. De ruitertroep was amper weg of er verscheen een grote groep Pictenruiters." „Een grote groep?" herhaalt Eric verbaasd. „Het waren er anders maar een stuk of dertig." „Dat klopt. Die lieten zij achter op de burcht. De rest, ongeveer honderd man, ging de eerste troep achterna." „Dus er bevinden zich Picten tussen ons en de troep van Artor," stoot Eric geschrokken uit. „Dat ziet er niet best uit." Ogenblikkelijk geeft hij het bevel, het pad te verlaten en het woud in te trekken. Terwijl de troep krijgers zich voorlopig op een kleine open plek legert, trekt Eric met Svein en Bolan verder om het voor hen liggende gebied te verkennen.

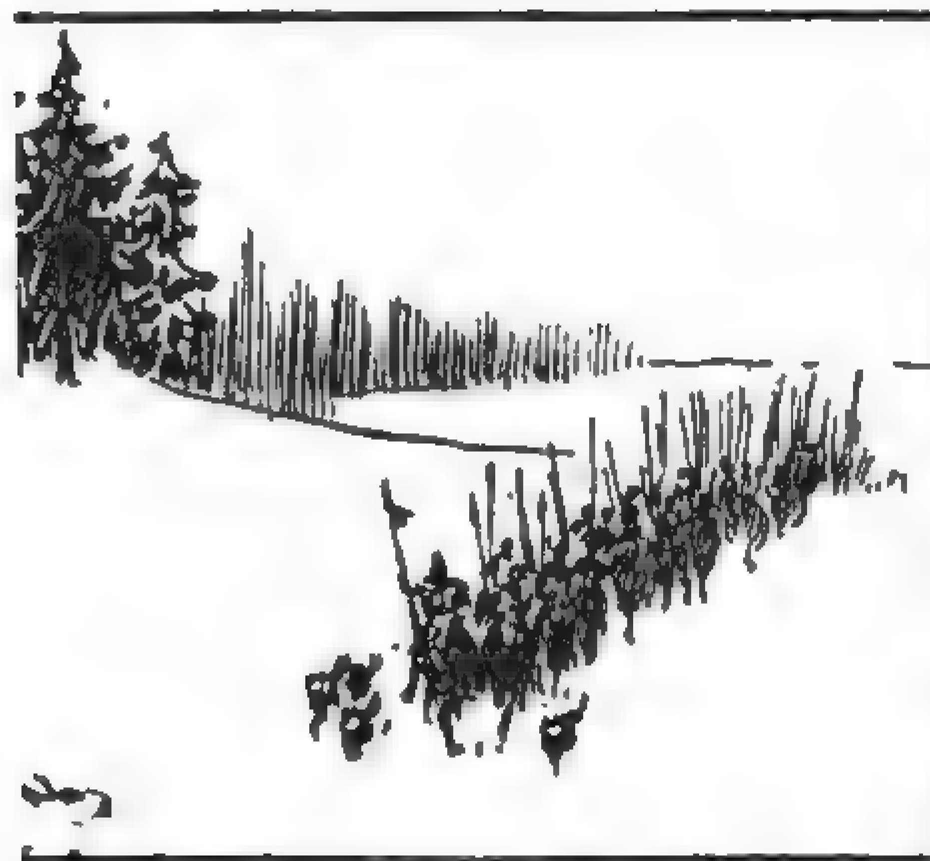
Behoedzaam trekt het kleine groepje verkenners door het woud en Eric prijst zich gelukkig met zijn besluit, als hij tegen de avond inderdaad op het kamp van de Picten stuit. Snel neemt hij alles in zich op; de vijand heeft zich gelegerd op een kleine open vlakte en schijnt van deze zijde geen gevaar te duchten, want nergens ontwaart de Noorman schildwachten Hij knikt tevreden en met Svein en Bolan keert hij snel naar de hoofdmacht terug. „Met deze troep mensen kunnen we gemakkelijk afrekenen", zegt hij. „Zij verwachten geen aanval in de rug en bovendien hebben wij de meerderheid. Morgenochtend bij dageraad vallen wij aan, dat is de beste tijd". Bearon knikt strijdvaardig en in alle stilte betrekken de krijgers hun posten Als het eerste licht van de morgen over de boomtoppen strijkt en het Pictenkamp in diepe rust ligt, schalt eensklaps een kreet door het woud en met het zwaard in de vuist stormt Eric de Noorman, gevolgd door zijn gehele troep, ten aanval.

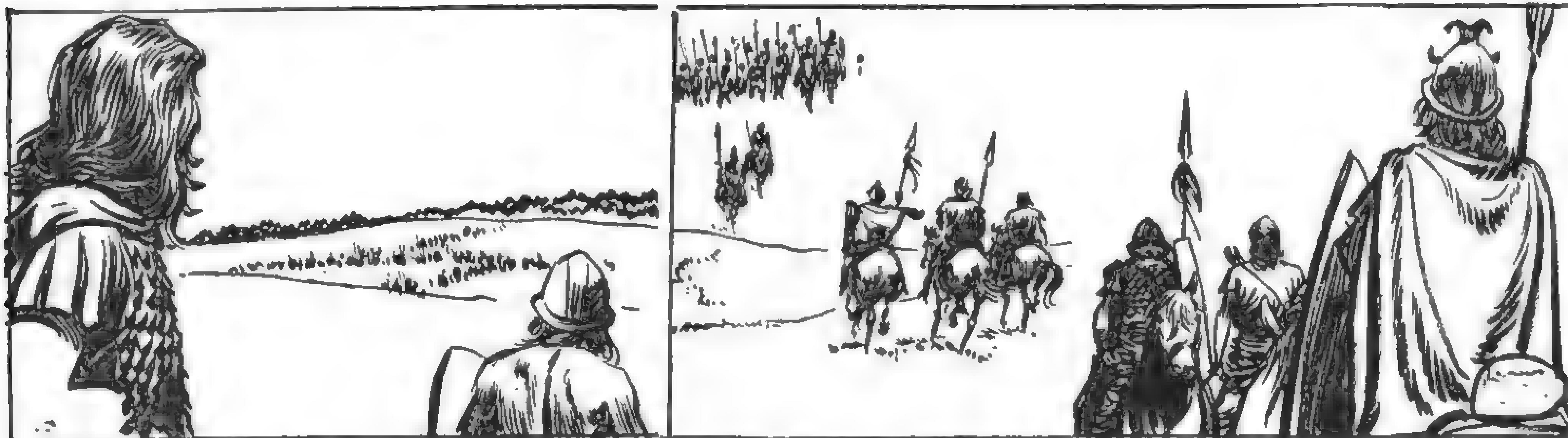
De aanval komt als een volslagen verrassing voor de Picten, die pas lodderig en slaperig overeind komen, als Eric en zijn mensen al zowat het midden van het kamp bereikt hebben. Het voordeel, dat deze snelle aanval hun biedt, komt hun goed te pas De strijd, die volgt, is hard en meedogenloos, maar de aanvallers laten zich het voordeel, dat ze hebben, niet meer ontglippen en de Picten, die nog kunnen lopen, gaan er als hazen vandoor, hun gevallenen achterlatend „Ze hebben niet eens tijd gehad hun paardjes mee te nemen". grijnst de Noorman „Dat komt ons goed van pas. Opstijgen mannen; nu kunnen we vriend Artor op een ruiter-aanval vergasten".

Er zijn paarden genoeg en de bereden troep komt veel sneller vooruit. Onder het rijden vertelt Bearon, dat hij altijd gehoord heeft, dat Artor de held is der Britten, de verdediger der zwakken de vechter voor de vrijheid: „Maar het schijnt, dat een mens zich vergissen kan", zegt de oude ijzervreter; „hoewel talloze verhalen de ronde doen over zijn moed en ridderlijkheid". „Wel, misschien is de schurk, die Aranrod geroofd heeft, Artor helemaal niet" peinst Eric hardop. Ook hij vindt het merkwaardig, dat er zoveel goeds verteld zou kunnen worden over iemand, die niet deugt „Dat zal het zijn", krijt oompje opgelucht. „Het is Artor niet. Laat ons dan proberen de ware Artor te vinden". „Eerst moeten we die schurk opzoeken, die Aranrod in zijn macht heeft, dan zien we wel weer", antwoordt de Noorman grimmig. De volgende dag reeds blijken ze de ontvoerders ingehaald te hebben. Ze staan aan de rand van het woud en beneden hen op een brede oppervlakte zien ze een groot legerkamp voor zich, waar talloze rookpluimen ten hemel stijgen. Zeker enkele honderden krijgers hebben zich daar verzameld „Dat moet de troep van de zogenaamde Artor zijn, hoewel het mij toeschijnt dat die troep nu veel groter is geworden", zegt Eric .Komt mee we zullen nu spoedig weten, wie we voor hebben. Een schurk of een held".

Artor staart omhoog naar de hellingen, als daar een grote troep ruiters uit het woud verschijnt Picten! Een aanval! klinkt het verschrikt en een krijger blaast verzamelen. De toon van de signaalhoorn klinkt zwak door tot de drie ruiters die — terwijl de rest in gespreide formatie blijft wachten — naar het kampement afdalen. Het zijn Eric, Bearon en Axe, die koppig volgehouden heeft, ook mee te moeten, aangezien het om zijn eigen vrouw gaat. De Noorman ziet de verwarring, die hun nadering teweeg heeft gebracht. Maar dan maken zich uit de bende krijgsvolk twee ruiters los die hun tegemoet komen In de een herkent de Noorman Artor, de ander is Aranrod. „Schurk", begint Bearon uit te varen, zodra de rijzige aanvoerder binnen gehoorsafstand komt. „Je voelt zeker wel, dat er wat zwaait. Maar dat je daar nu met mijn nicht komt, wil nog niet zeggen, dat je verder geen afstraffing krijgt". De lange gestalte zit roerloos in het zadel en keurt de oude geen blik waardig. Zijn ogen vestigen zich op de Noorman en grimmig staart deze de ander aan. Hij beseft, dat ze met hun tweehonderd krijgers in de minderheid zijn tegen deze grote troep krijgsvolk. Maar minderheid of niet, hij is niet van plan ... „Welkom, Koning der Noren", hoort hij dan Artor's stem vriendelijk zeggen. „Stijgt af en laat er verbroedering zijn tussen U en mij". Eric kan zijn oren niet geloven en hij knijpt argwanend zijn ogen dicht. Is dit oprecht gemeend, of dreigt hij voor de tweede maal in de val te lopen?

„Koester geen wantrouwen", vervolgt Artor. „Vrouwe Aranrod heeft mij veel over U verteld en zij heeft mij weten te overtuigen" Met een glimlach komt Aranrod naar voren. Zij heeft oog voor Axe en weinig later ligt ze in zijn armen, terwijl Artor glimlachend toeziet. „Zie je nu wel," roept Bearon uit, „ik had wel gelijk, een held kan nooit een schurk zijn". „Maar waarom naamt gij ons dan zo verraderlijk gevangen?" wendt Eric zich tot Artor. „De mannen hadden je toch verteld, dat we vijanden van de Picten zijn? Nog geen uur geleden hebben wij een bende Picten uiteengeslagen, die onderweg waren om U aan te vallen." Artor fluit verbaasd tussen de tanden en staart even voor zich uit. „Er kwam een man bij mij op de burcht, een edelman met zijn zuster," vertelt hij dan. „Hij beweerde spion van koning Vortigern te zijn geweest en nu op de vlucht voor de Picten. We gaven hun paarden, omdat zij verder moesten met belangrijke mededelingen voor de vorst, maar voor hij vertrok waarschuwde hij ons nog voor een troepje zeeschuimers, die zich voordeden als Noorse schipbreukelingen. Hij beweerde, dat hij op de hoogte was van plannen, die de aanvoerder van die bende — gij natuurlijk," met een hoofdknik naar Eric — „koesterde om Vortigern te vermoorden." „Om Vortigern te vermoorden?" herhaalt Eric verblekend. „Die man was Wigberth Zeg mij, Artor, wat waren die plannen? Ik geloof, dat ik nu Wigberths duistere spel begin te doorzien."

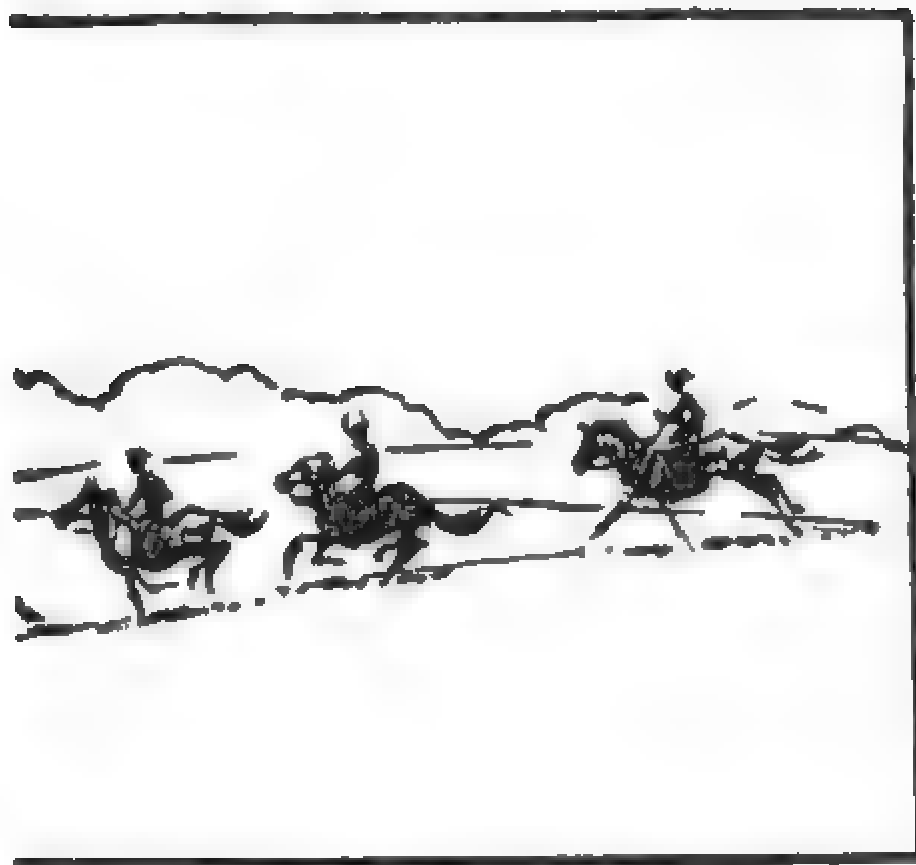

„Wigberth beweerde," zegt Artor langzaam met een frons, „dat gij plannen gesmeed had met de vorst der Picten voor de aanval, die zij thans ondernomen hebben. Ge waart nu op weg, om Wigberth bij Vortigern in een kwaad daglicht te stellen, om Vortigern valse aanwijzingen te geven over de troepensterkte der Picten, zodat Vortigerns leger in de pan gehakt zou worden. Maar omdat ge wezenlijk ook een hekel had aan de Picten, wildet ge U inmiddels van de hulp verzekeren van mij en mijn troep om — wanneer Vortigern verslagen was — het Pictenleger weer te verslaan, dan Vortigern van de troon te stoten, om er zelf op te gaan zitten en van het Britse rijk een Noorse vazalstaat te maken". Het is te belachelijk om ernstig te nemen, maar de Noorman beseft intuïtief, dat het bittere ernst is. „Begrijpt ge het nu? Begrijpt ge nu, dat de plannen die Wigberth mij toedichtte, in wezen zijn eigen plannen moeten zijn geweest?" stoot hij verontrust uit. „Het was eenvoudig en vlug te bedenken, toen hij tegenover U stond". Maar Vortigern is Wigberths eigen broeder," brengt Artor in het midden. „Vanwaar deze wraakzuchtige plannen?" „Daar komen we nog wel achter," valt Eric in. „Hoofdzaak is, dat Vortigern ogenblikkelijk gewaarschuwd wordt, voor het te laat is... als het inmiddels al niet te laat is." Wrevelig haalt de Brit de schouders op en kijkt de Noorman peinzend aan. Doch op dat moment komt een krijger snel uit het kampement op hen toe. „Heer" roept hij, „er is een krijger van koning Vortigern zojuist met een dringende boodschap aangekomen. Snel, hij is dodelijk gewond".

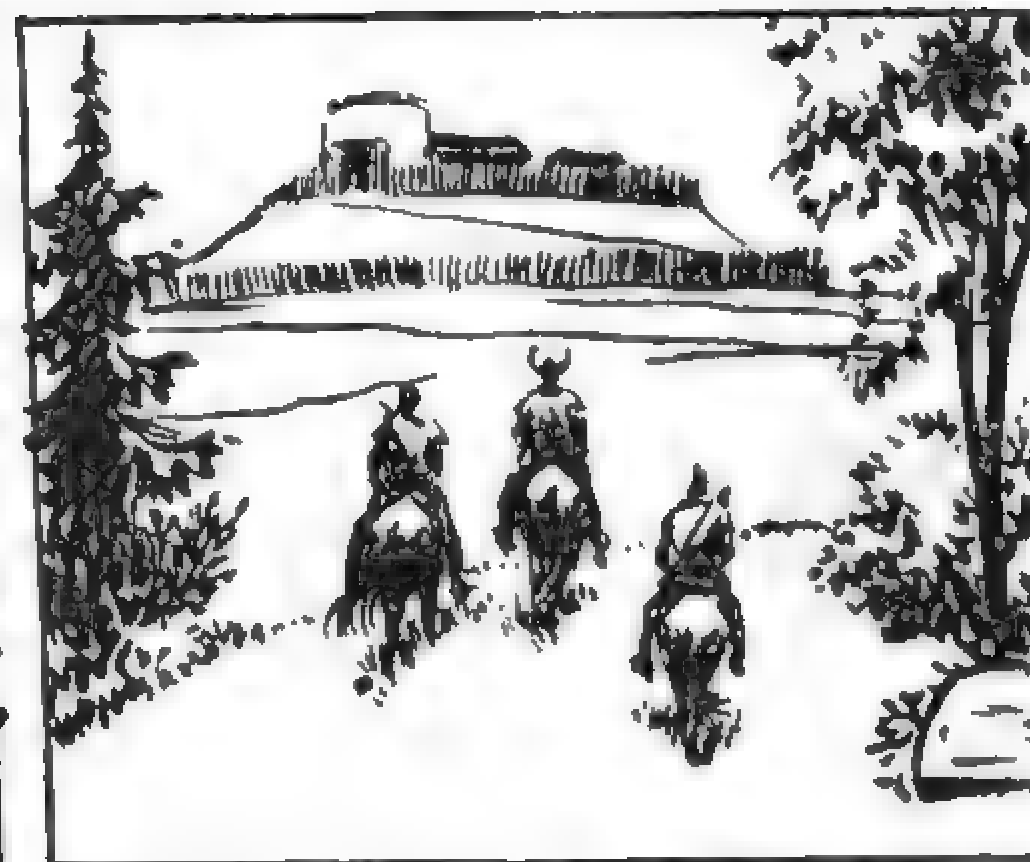

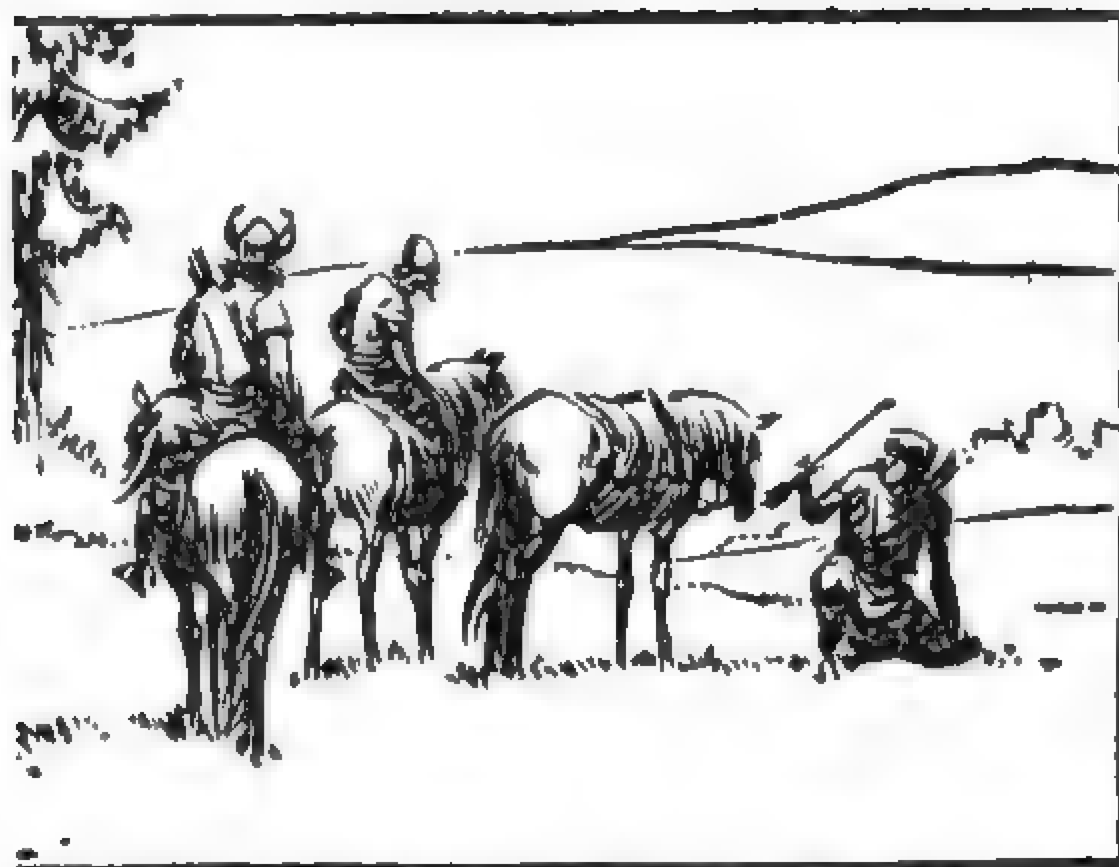
Artor en Eric kijken elkaar een ogenblik aan en in de ogen van de Britse strijder ziet de Noorman de onrust, die ook van hem bezit genomen heeft. Snel begeven zij zich naar de plek, waar men de ongelukkige boodschapper heeft neergelegd. „Ge hebt een bericht van de vorst?" vraagt Eric zacht, terwijl hij zich voorover buigt. „Wat is het?" „De koning is in groot gevaar... Haast U naar..." 's Mans stem sterft weg en Eric meent al, dat de ongelukkige de geest gegeven heeft, als deze met zijn laatste krachten vervolgt „Cromleghheide...h.haast U. Land en vorst in groot gevaar". Artor fronst de wenkbrauwen. „Wat is er dan precies aan de hand? Spreek vriend!" Maar de boodschapper zal nooit meer spreken... „Ik geloof, dat U gelijk hebt, Heer Norenkoning", roept Artor uit. „Mijn verspieders houden de Pictenlegers in het oog, ze zijn zeker nog twee dagreizen van de Cromleghheide verwijderd. Er klopt iets niet. Deze ongelukkige lijkt bovendien weinig op een boodschapper des konings". „Het is Wigberth" zegt de Noorman grimmig, „die zit erachter Geef mij wapen en paard, mogelijk komt een snelle rijder nog op tijd om Vortigern te waarschuwen"

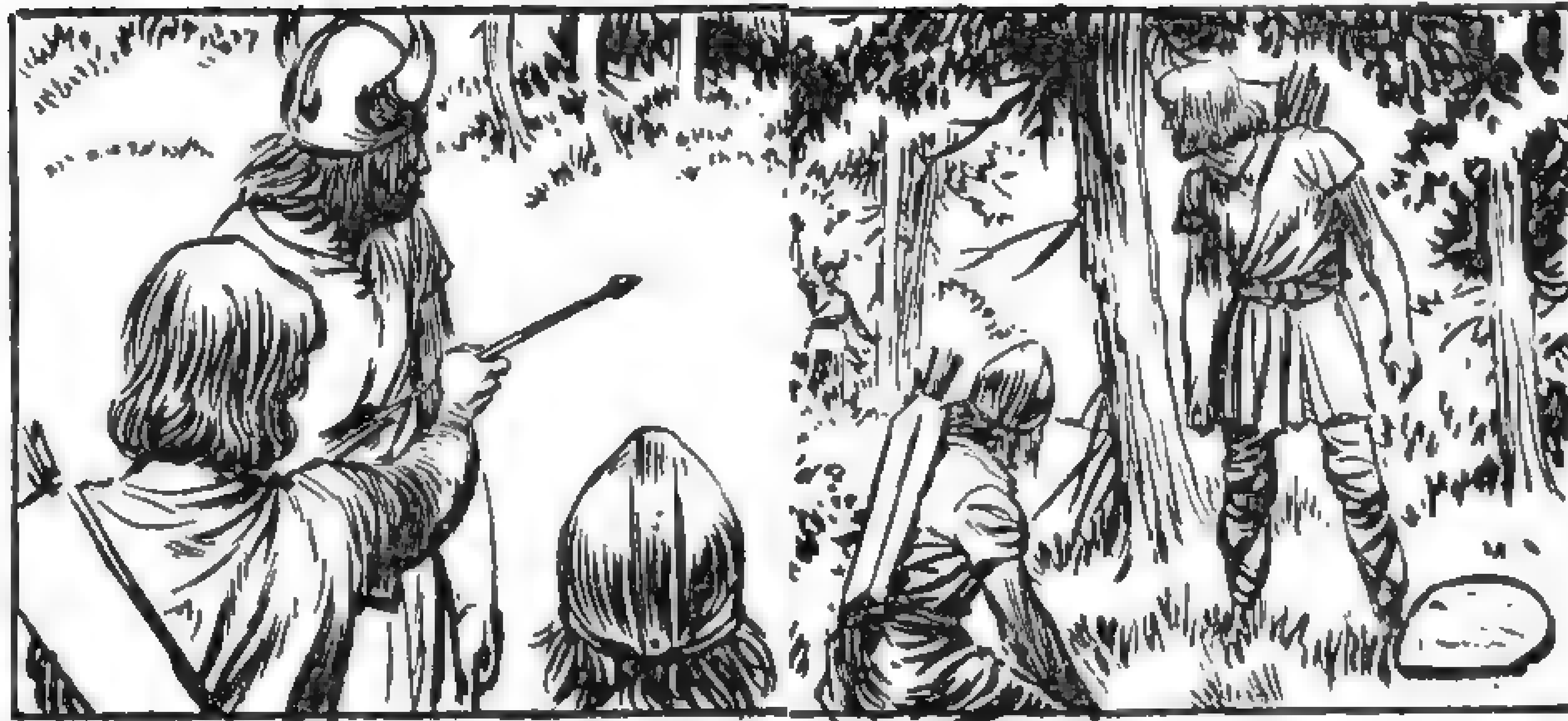

De zon staat al laag, als drie ruiters in vliegende galop langs een stoffig pad zuidwaarts stormen. Eric heeft geen minuut meer verloren laten gaan. Het is nu wel duidelijk, dat Wigberth een of ander duister plan heeft uitgebroed, waarvan Vortigern, de koning der Britten, het slachtoffer dreigt te worden. Op Erics aanraden heeft Artor een aantal verspieders naar de Cromleghheide gestuurd, terwijl de Noorman met zijn twee beproefde makkers, Svein en Bolan, op zich heeft genomen Vortigern te waarschuwen. Dat zal geen gemakkelijke taak zijn, want het is Vortigerns eigen broeder, die hier zijn gemeen spel speelt en bovendien weet Eric bij lange na niet het fijne van de zaak. De dodelijk gewonde boodschapper was op zichzelf al een raadsel. Door wie werd deze man gezonden? Wigberth kan hier niet achter zitten, want het was een bede om Vortigern bij te staan, terwijl het Wigberth er juist om te doen moet zijn, de vorst en zijn leger onschadelijk te maken. Deze en talloze andere verontrustende vragen spoken door Erics hoofd, als ze na een vermoeiende rit ten langen leste in de verte de Britse burcht in het oog krijgen Alles is daar rustig, is Erics eerste indruk. Te rustig bijna. Zullen ze te laat komen?

De mannen staan op het punt de paarden de sporen te geven voor de laatste etappe, als Erics oog getroffen wordt door een glinstering ter zijde van het pad. „Wacht eens", roept hij uit. Snel stijgt hij af en Svein gromt teleurgesteld, als hij ziet, dat de Noorman een pijl in de hand houdt. „Wat is dat voor bijzonders? Laten we opschieten. De een of andere jager kan die pijl verschoten hebben". „Een jager is zuiniger op zijn pijlen", geeft Eric ten antwoord, terwijl hij peinzend in de richting kijkt, vanwaar de pijl geschoten moet zijn. „En deze pijl ligt hier nog niet lang. Geen spoortje roest, geen verkleuring aan de onderzijde, waar het ding op de grond heeft gelegen. De schutter heeft vermoedelijk in gindse bosjes gezeten," wijst hij en met grote stappen beent hij er heen. „Zoek jij eens in de tegenovergestelde richting", roept hij de lange Sakser toe. „Net wat ik dacht", zegt hij zacht tot Bolan „Kijk hier, deze sporen wijzen op een gevecht". Zijn scherpe ogen ontdekken nog meer. Paardesporen. Stukje afgerukte kleding. „Je zou zeggen dat de ruiter, die dit pad volgde, hier besprongen werd door iemand, waarschijnlijk een struikrover", mompelt Bolan, „maar wat hebben wij daaraan? Dat gebeurt toch zeker dagelijks!" Eric knikt peinzend, zijn verstand moet Bolan gelijk geven, zijn gevoel echter niet. Op dat moment klinkt van de overzijde van het smalle pad de stem van Svein opgewonden. „Kom eens hier, Noorman. Hier ligt iemand, een dode".

Gehaast voegen Eric en Bolan zich bij Svein, die gehurkt bij een vooroverliggende gedaante zit. „Een pijl", gromt de Sakser vrij overbodig, „heeft hem gedood." Zwijgend monstert Eric de kleding van de ongelukkige; zijn lederen pantser en gelubde met ijzerbeslag versterkte schouderstukken kenmerken de man als krijger. Dan knikt de Noorman met een grimmig lachje. „Ik geloof, dat ik er niet ver naast ben, als ik zeg, dat dit de boodschapper des konings is. De wapenrusting van de krijger is vrij kostbaar. Een landedelman kan zich dat niet veroorloven. Begrijpt ge, wat er gebeurd is?" Bolan knikt, alleen Svein staart met een nietszeggend gezicht van de een naar de ander. „Er was een boodschap onderweg van de koning naar Artor waarschijnlijk. Een van Wigberth's mannen onderschepte deze hier, maar werd daarbij zelf zwaar gewond. De boodschapper, die in Artor's kamp gestorven is, moet een handlanger van Wigberth geweest zijn". „Snap ik niet", valt Svein droog in, „je zei zelf, Noorman, dat Wigberth nooit zo'n boodschap zou zenden". „Eerlijk gezegd is dat het enige wat ik ook niet begrijp", moet Eric toegeven. „Vriend Wigberth gaat wel uitermate sluw te werk, maar daar komen we wel achter". Hij springt op en wendt zich tot Bolan. „We moeten nu verder, en wel heel snel. Jij keert echter spoorslags terug naar Artor's kamp. Als Artor aan die valse boodschap gevolg geeft, doet hij precies, waar Wigberth op hoopt. En jij, Bolan, zult rijden als de weerlicht, om dat te voorkomen!"

De paarden zijn nat van het zweet, als Eric en Svein enige tijd na het afscheid van Bolan de zwaren houten poort van de koningsburcht doorrijden. Een gewapende wachter treedt hun tegemoet en grijpt de leidsels. „Breng ons voor de vorst", beveelt de Noorman de man, terwijl hij lenig uit het zadel glijdt, „Zeg hem, dat wij een boodschap van groot gewicht hebben. Haast U!" De krijger wisselt even een snelle blik met zijn makkers, die om het tweetal bezoekers komen staan. „Het is aan vreemden niet toegestaan wapens te dragen in aanwezigheid van de koning", zegt hij. „Levert dus hier uw wapens in, ge krijgt ze terug bij het verlaten van de burcht." Er zit weinig anders op dan hieraan te voldoen, al vindt Eric de eis een beetje merkwaardig en al steekt Svein zijn wantrouwen niet onder stoelen of banken. De paarden worden weggeleid en omgeven door een aantal krijgers betreedt Eric met Svein, die vol achterdocht rondloert, de burcht. Niemand stelt verder vragen; het feit, dat zij kennelijk vreemdelingen zijn, schijnt al evenmin verwondering te wekken en dit bevreemdt de Noorman wel een beetje. De krijger, die voorop gaat, schuift een gordijn terzijde, opent een deur, waarachter een tweede gordijn zich bevindt. „Treedt binnen, Uw komst is reeds bekend", zegt de krijger, waarna hij buigend een stap achteruit doet. De Noorman trekt het gordijn terzijde en in de halfdonkere zaal komt een gestalte geruisloos naar voren, een gestalte, die hem even doet schrikken. Maar dan is het al te laat; een slag van een strijdknots treft hem en terwijl hij zonder een kik in elkaar zakt, ziet hij nog even het gezicht, dat uit het duister te voorschijn komt, het hatelijk grijnzende gezicht van Wigberth.

Als Eric kreunend de ogen opent, is het eerste wat hij in het half duister ziet het grijnzende gezicht van Wigberth. „Daar zijn we weer", hoort hij de schurk zeggen. „Een onverwacht genoegen, niet-waar?" „Dus je hebt je doel bereikt, boef?" gromt Eric, woest maar vruchteloos aan zijn boeien rukkend. „Broedermoordenaar". Wigberth lacht spottend. „Ik? Wat kan ik er aan doen, als die arme Vortigern per ongeluk door een verdwaalde pijl getroffen wordt, als de strijd in volle gang is". De hatelijke lach van Wigberth vult de bedompte ruimte. „Ik kan het je best vertellen; wat kan me gebeuren? Doden praten niet en voor er twee uur verstreken zijn, is het met jullie gebeurd. Ik heb de Picten geholpen met wapens, paarden en geld. Ik heb hen ingelicht over de verdedigingswerken van Vortigerns rijk. Binnen twee dagen zullen de Picten aanvallen. In die slag sterft Vortigern, hetzij door de Picten, hetzij door de boogschutter, die ik omgekocht heb om er op te letten, dat hij de slag niet overleeft. Dan zijn Vortigerns beste krijgers verslagen, de Picten verzwakt en dan, — Wigberths stem is schel van triomf — dan hoef ik slechts een beroep te doen op die idiote Artor en zijn krijgers zullen dan wel afrekenen met de Picten. In naam van de koning ... maar die koning ben ik". Eén voldoening heb ik in ieder geval", zegt de Noorman met een tergende glimlach, „en dat is, dat ik toch gelijk heb gehad, toen ik zei, dat je een grote doortrapte schurk bent". Een vuistslag treft hem op de kaak, maar hij knippert zelfs niet met de ogen. „O", grauwt Wigberth, „nu de scherprechter. Kijk goed rond, Noorman, het is je laatste ogenblik in je leven. Binnen het uur rolt je hoofd en dat van je zwaargebouwde vriend aan mijn voeten". Terwijl Eric in doffe wanhoop beseft, dat zij hopeloos verloren zijn, haast Wigberth zich weg om de scherprechter te halen.

Nauwelijks is het geluid van Wigberths voetstappen verklonken of het wasbleke gezicht van Mildred komt te voorschijn uit een donkere hoek van het gewelf Haar lippen vormen een woordeloze verwensing, als ze snel naar de kerkerdeur glipt. De grendel openschuiven is het werk van een oogwenk en de Noorman — die meent, dat zijn stervensuur geslagen is — gelooft een ogenblik een geestverschijning voor zich te zien ‚Ik wist het wel", gromt Svein, „zij hebben vergeten mijn helm af te nemen en dan kan er niets gebeuren met de oude Sveintje ‚Ik heb alles gehoord," fluistert Mildred gehaast, terwijl ze met trillende vingers Erics boeien lospeutert. „O. dat mijn eigen broeder zo'n schurk kan zijn" „Kop op, meisje". gromt Svein, zijn polsen wrijvend. „Ik zag U beiden komen", zegt Mildred haastig. „toen ben ik in de nabijheid gebleven, want ik had al het gevoel dat Wigberth iets van plan was. Maar kom nu, we moeten hier weg en ik ga mee. want hij vermoordt me, als hij dit merkt Ik zal u de vluchtgang wijzen" Het geluid van naderende voetstappen verraadt, dat Wigberth en de beul al in aantocht zijn, als ze snel en geruisloos in het duister van het gewelf verdwijnen.

Scherp luistert de Noorman naar het geluid van de voetstappen en eensklaps houdt hij de pas in. „Wacht eens", fluistert hij, „ik ga nog even terug." Mildred laat een gesmoorde zucht horen, maar de Noorman is al op zijn schreden teruggekeerd En hij knikt tevreden, als hij Wigberth, slechts vergezeld van de beul, op de kerkerdeur ziet toetreden. „Net wat ik dacht, schurk", mompelt hij, „te veel ruchtbaarheid komt je niet goed gelegen." Lenig sluipt hij naderbij, als Wigberth de kerkerdeur opent en — met de scherprechter op zijn hielen — naar binnen treedt. In twee, drie soepele sprongen heeft Eric de kerker bereikt. Als zijn schaduw groot en dreigend naar binnen valt, wendt Wigberth zich star van ontzetting om, maar voor hij een stap kan verzetten, klapt de zware deur hem in zijn gezicht. „Zo, dat verschaft ons de nodige tijd om kalm te verdwijnen", mompelt Eric, naar zijn twee metgezellen terugkerende. En achter elkaar vluchten ze de duistere gang in.

De tocht door de vluchtgang is voorwaar geen genoegen, merkt de Noorman Overdekt door modder, vol builen en schrammen bereiken ze, na wat een eeuwigheid schijnt, de uitgang, een half ingestort hol, verscholen in het dichtst van de boomgroep. „Hoe staan de krijgers op de burcht tegenover Wigberth?", vraagt Eric. Mildred haalt de schouders op. „Ze gehoorzamen hem, nu Vortigern weg is. Dat is Vortigerns eigen wil geweest." „Hem ingegeven door Wigberth natuurlijk", gromt Eric. „Het was wel vreemd. Wigberth wilde niet, dat ik er bij was, toen hij ging om Vortigern te ontmoeten", vertelt het meisje, „pas toen Vortigern met zijn leger weg was, liet Wigberth mij halen. De man van mijn oude verzorgster waarschuwde mij voor Wigberth, en toen deze een boodschapper uitzond, is hij achter hem aan gegaan." „De boodschapper, die stierf bij Artor", stoot Eric uit, die ineens alles begrijpt, „hij wachtte Wigberths handlanger op, werd in het gevecht zelf dodelijk gewond en kon niet meer vertellen dat de koning in gevaar was." Inmiddels hebben zij een dichtbegroeide helling bereikt en met een ruk staat de Noorman stil, als hij een kleine, aanzwellende stofwolk over het pad beneden ziet naderen. „Wigberth met een aantal krijgers. Dat is vlugger dan ik dacht. Nu is het er op of er onder."

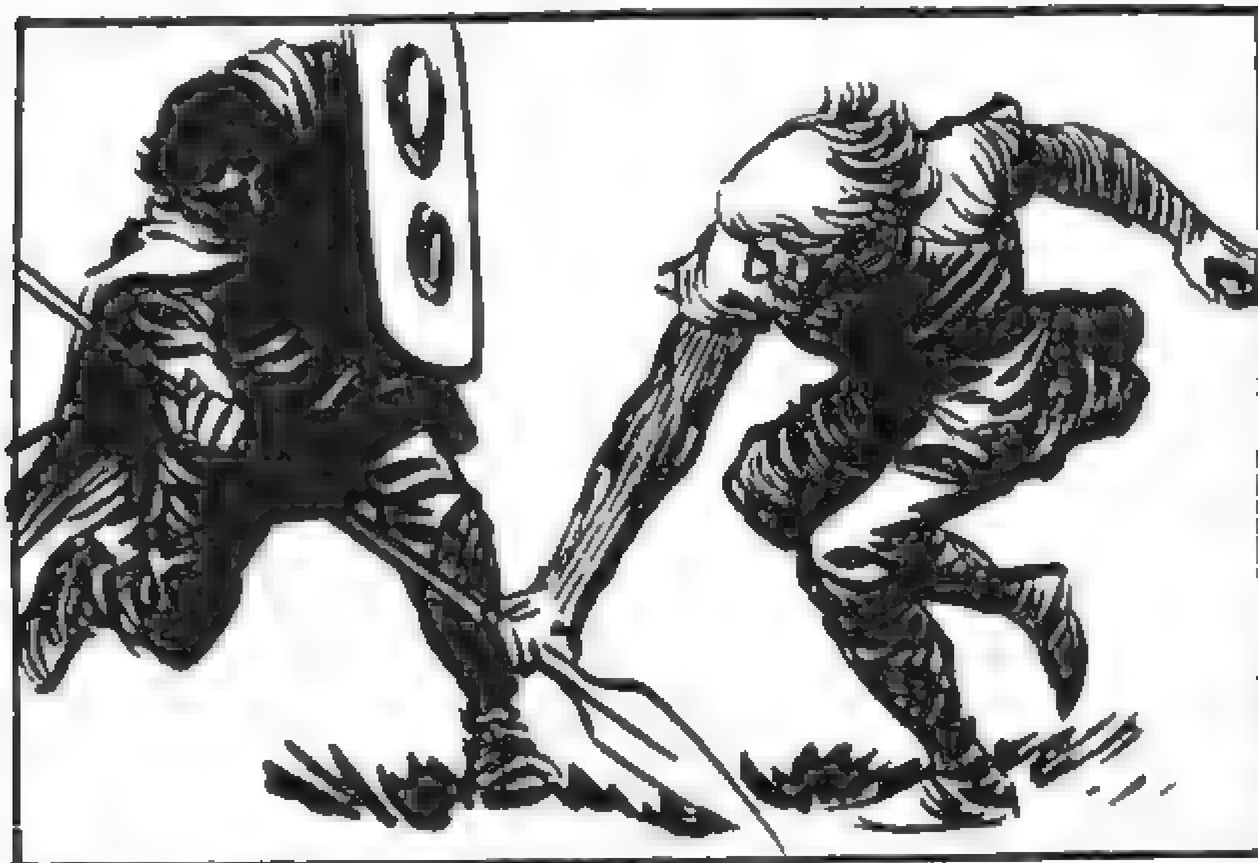

Even denkt Eric na, dan wendt hij zich tot Svein. „We moeten uit elkaar gaan, dat is veiliger. Bovendien verdubbelen we onze kansen om Vortigern te bereiken." „O, maar nu ik er bij ben, zal Wigberth u niet durven doden", valt het meisje in. „Dat misschien niet, maar hij zal ons zeker verhinderen naar Vortigern te gaan", geeft Eric ten antwoord. En dus wordt besloten, dat Eric alleen en Svein samen met het meisje zullen proberen de weg naar het legerkamp van de Britse vorst te vinden. Liever had de Noorman haar er buiten gelaten, maar Mildreds aanwezigheid is nodig, want slechts zij zal Vortigern kunnen overtuigen van de waarheid. En zo — nadat Mildred Eric zo goed mogelijk heeft ingelicht over de weg, die hij gaan moet — scheiden zij. In de beschutting van het dichte struikgewas langs de heerbaan zet de Noorman zijn tocht voort. Mocht er onraad dreigen, dan kan hij altijd snel in het woud verdwijnen. Van Wigberth en zijn krijgers bemerkt hij niets meer; des te beter. Vroeg of laat komen ze wel weer terug, als ze merken, dat de vogels gevlogen zijn. Met een grimmig lachje bedenkt hij, dat vriend Wigberth er niet zo best voorstaat, en hij vraagt zich af, wat de schurk zal doen, nu zijn plannen in de war geschopt zijn. Een kleine open weide doemt voor Eric op en na een snelle blik in het rond begint hij deze over te steken, als eensklaps Wigberth met drie, vier krijgers te voorschijn springen. „Daar heb ik je", gilt de valsaard, „met m'n eigen handen zal ik je doden." Een zware speer opheffende, stormt hij op de Noorman toe.

GEVECHT TUSSEN ERIC EN WIGBERTH

Razend snel wendt Eric zich op zij. Als Wigberth gemeend heeft een gemakkelijke prooi te hebben, dan ontdekt hij nu, hoe hij zich vergist heeft Als een stalen klem sluit Erics vuist zich om de schacht van de speer en krachtig duwt hij het wapen van zich af, waardoor Wigberth uit zijn evenwicht gerukt wordt. Schreeuwend van woede, grijpt de schurk naar zijn zwaard, maar snel als de weerlicht stort Eric zich op hem en zijn gespierde armen sluiten zich als een tang om zijn tegenstander. In razende woede rukt en trekt Wigberth om zich te bevrijden uit deze dodelijke omhelzing Langzaam wordt hij achterover gedrukt door de veel sterkere Noorman en dan ineens is het gebeurd. De schurk zakt slap ineen Hij heeft de nek gebroken. Snel veert Eric overeind en zijn ogen glijden waakzaam langs de krijgers, die met gevelde speren een kring om hem heen gevormd hebben. „Ge kunt me doden", roept hij de mannen toe, „maar laat dat dan geschieden in aanwezigheid van de vorst. Breng mij bij koning Vortigern, dan kan hij beslissen, wat er met mij moet gebeuren." Het is Erics enige en laatste kans om in deze benarde situatie zijn leven te rekken en met gespannen spieren wacht hij af wat de krijgers zullen doen.

Erics hart klopt hem in de keel: zijn leven hangt aan een zijden draad en hij likt zijn droge lippen, als de krijgers een verbaasde blik wisselen. „Wilt ge met alle geweld sterven in de folterkamer van de koningsburcht?", gromt er een, „want dat staat u van koning Vortigern te wachten, als we u — zoals ge zegt te willen — naar hem brengen." „Ik ben er niet zo zeker van", zegt Eric, moed vattend, „'s konings zuster Mildred kan het bericht, dat ik voor hem heb, bevestigen." Met stijgende verbazing luisteren de krijgers naar wat Eric hun kortweg over Wigberths schurkenplannen vertelt. „Nou heb ik prins Wigberth nooit gemogen", mompelt een van hen, „dus, wat mij betreft, mag je gelijk hebben. Maar een onwezenlijk verhaal is het. Het lijkt me dan maar het beste, koning Vortigern zelf te laten beslissen."

En zo, terwijl Eric een zucht van verlichting slaakt, gaan ze op weg. Weliswaar zijn Erics handen op de rug gebonden, doch dat deert hem niet. Eenmaal in het kamp, is dat leed geleden, want Svein en Mildred zullen inmiddels wel aangekomen zijn. Een der krijgers snelt vooruit en als ze na korte tijd het reusachtige kamp voor zich zien, komt een bende ruiters hun tegemoet. De voorste, een man met een rode wapperende haardos, springt van zijn paard en stormt op Eric af. Ten tweeden male grijnst de dood Eric in het gelaat, want met vertrokken gezicht schreeuwt Vortigern uit: „Is dat de moordenaar van mijn broeder? Hier schurk, ontvang je loon." Zijn zwaard flitst uit de schede en de tanden opeenklemmend, sluit Eric de ogen.

Hoewel het hem niet zal helpen, wijkt Eric achteruit, als Vortigern, wit van woede, met getrokken zwaard op hem toekomt, doch eensklaps ontstaat er beweging onder de krijgers om hem heen. De Noorman meent een rauwe kreet te horen en bijna gelijktijdig zakt de Britse koning door de knieën, getroffen door een steen. Aan wie deze tussenkomst te danken is, blijft niet lang een onzekerheid. „Stop! Dood hem niet", klinkt een hoge vrouwenstem, gevolgd door een soort berengebrul, en tot zijn onuitsprekelijke opluchting ziet Eric Mildred en Svein, die woest met een zwaard zwaait, nader komen. „Ga weg!", schreeuwt Mildred de krijgers toe, die op het punt staan, Svein aan te vallen. Inmiddels krabbelt koning Vortigern overeind en snel is zijn zuster bij hem. Struikelend over haar eigen woorden, poogt ze hem alles uit te leggen. Met een frons luistert Vortigern, vechtend tegen zijn woede en wraaklust, toe. „Dus ik zou hem eigenlijk de hand moeten drukken", gromt hij, „hem, die mijn eigen broeder doodde." „Ook mijn broeder was het en ik mocht hem altijd meer dan jij", valt zij hem in de rede, „hij had het op je leven voorzien. Heus, geloof het toch." „En het gevaar is nog niet geweken", vult Eric aan. „Onder uw honderden krijgers is er een, die uw moordenaar zal worden en wie dat is, zullen we pas merken als het te laat is."

Hoewel het Vortigern aan te zien is, dat hij nog niet weet wat hij van Erics en Mildreds berichten geloven moet, maakt de wetenschap, dat er onder zijn krijgers een moet zijn, die het op zijn leven gemunt heeft, toch indruk. Weliswaar nog stug, wendt de Britse vorst zich tot Eric: „Ge beweert dus, dat, eh, Wigberth het U zelf verteld heeft? Stel U voor, dat het inderdaad waar is, wat valt er tegen te doen?" Eric haalt de schouders op. „Weinig of niets. Ge zoudt zelf wellicht weten, wie van uw mannen er voor in aanmerking zou kunnen komen. Het kan een eenvoudige krijger zijn, doch evengoed een van uw aanvoerders, en dat laatste lijkt me eerder het geval." „Waarom?", valt Vortigern scherp uit. „Omdat het voor een eenvoudige krijger weinig zal uitmaken, in wiens dienst hij zich bevindt, zolang er maar wat te vechten valt", zegt Eric rustig. „Een aanvoerder kan echter een betere positie beloofd zijn, of iets dergelijks." Vortigern knikt peinzend. ‚Dan weet ik nu wat mij te doen staat", gromt hij. „Ik zal al mijn aanvoerders, tot mijn naaste medewerker toe, bijeenroepen en hen een voor een scherp aan de tand voelen."

Peinzend schudt Eric het hoofd. „Het zou heel onverstandig zijn zo te werk te gaan", merkt hij op. „Bedenk wel: er is er één omgekocht door Wigberth en om die ene te vinden, zoudt ge op deze manier alle anderen, die wel trouw zijn, op een vreselijke manier beledigen. Een andere oplossing is bekend te maken, dat Wigberth gedood is. Wellicht ziet de sluipmoordenaar dan het nutteloze van zijn aanslag in." Resoluut schudt Vortigern het hoofd. „De dood van mijn broeder blijft geheim tot na de slag tegen de Picten. Dan zal men denken, dat hij in de strijd gestorven is en blijft de naam van mijn geslacht onbesproken. Op straffe des doods heb ik de krijgers, die er getuigen van waren, verboden er over te spreken." De Britse vorst denkt even na, dan vervolgt hij: „maar het is misschien waar, wat gij daar zei. Goed, ik zal het verhoor achterwege laten." „Laat mij dan proberen iets te weten te komen," oppert Eric. „Er is nog een dag speling en een kleinigheid kan de moordenaar misschien verraden." Zelf beseft de Noorman evenwel al te goed, hoe gering deze kans is, als hij met Svein door het grote kamp slentert. Geen boogschutter ontkomt zijn scherpe ogen, maar aan geen van hen is iets verdachts te merken. En de uren verstrijken. Dan, opeens, ontstaat er beroering in het kamp. Een eenzame ruiter is verschenen op een heuveltop en zwak draagt de wind zijn alarmkreet mee: „De Picten komen."

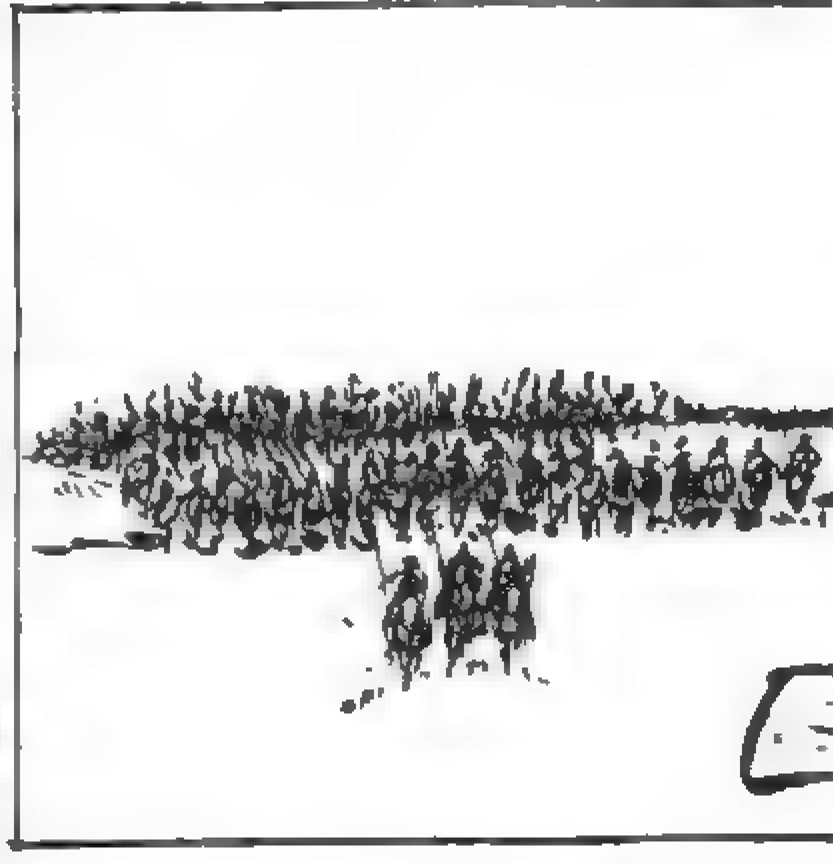

Hijgend staat de verspieder even later voor de vorst. Het hele kamp is in opwinding door de boodschap, die de man heeft meegebracht: „De Picten komen." Zwijgend luistert de Noorman toe, terwijl Vortigern de verkenner ondervraagt. Tussen de vijf- en zeshonderd zwaar bewapende Pictenkrijgers, allen bereden. Dank zij Wigberth, denkt Eric grimmig. „Dat kan een fikse vechtpartij worden, Noorman," gromt Svein verblijd. „In sterkte staan we gelijk ongeveer . . ouderwets, aha!" „Vannacht kunnen de Picten de Cromleghheide bereikt hebben," hoort Eric de verkenner zeggen. „Dan zullen ze dus tegen de ochtend aanvallen, zoals hun gewoonte is", knikt Vortigern. „Het is goed, je hebt je best gedaan." En met een vriendelijke hoofdknik zendt hij de krijger weg. „Ik heb een idee", wendt Eric zich opeens tot de vorst. „Dat we daar geen van allen eerder aan hebben gedacht. Wigberth zei ons, dat hij een boogschutter opdracht had gegeven voor de moord Wat is er dan eenvoudiger dan alle boogschutters hun bogen te laten inleveren en de gehele krijgsmacht met speren te bewapenen. Ook de Picten zijn voornamelijk met speren gewapend." „Daarom hoop ik de overwinning te bevechten met mijn groep boogschutters", valt Vortigern in. „Zij kunnen de eerste stoot opvangen." Hij schudt resoluut het hoofd. „Wij zullen het aan de goden moeten overlaten", glimlacht hij. „Komaan, laten we ons gereedmaken." „Gereedmaken om te sterven", mompelt de Noorman, terwijl hij de gestalte van de Britse vorst nastaart. „Maar een held is het. Als ik die moordenaar niet te pakken krijg, zal mijn naam geen Eric zijn."

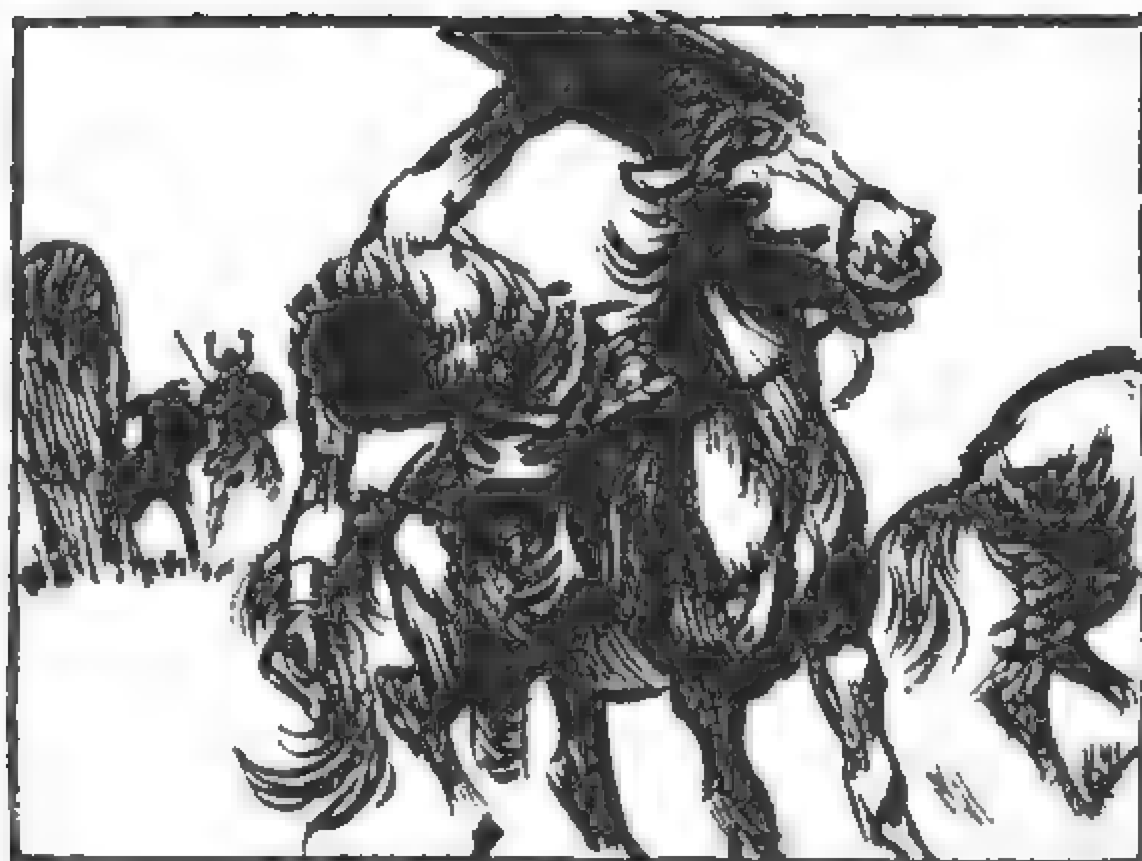
Het grote kampement van de Britten is een en al beweging. Allen maken zich gereed voor de komende strijd, welke wellicht beslissend zal zijn voor de Britse landen. Op verzoek van Eric is een ijlbode gezonden naar Artor's legerkamp, om klaar te staan en in te grijpen, als de nood aan de man mocht komen. Het heeft Vortigern, trots als hij is, moeite gekost, dit besluit te nemen, doch nog veel zwaarder woog hem de beslissing aan Eric het bevel te geven over de grote afdeling boogschutters. Ware het niet, dat Mildred Erics verzoek met kracht gesteund had, de Britse vorst zou nimmer zijn aanvoerder voor de Noorman opzij gezet hebben. Om vrijheid van handelen te hebben, was dit echter nodig. Tot ieders opluchting neemt de aanvoerder der boogschutters het geval nogal laconiek op, nadat men hem verteld heeft, dat Vortigern een oude schuld had in te lossen aan de vreemdeling, die dit alleen op deze manier gedaan wilde hebben. En zo schrijdt de dag voort, de avond valt en onder de sterrenhemel verzamelt de vorst zijn krijgsmacht om de aanval der Picten — die nu ieder moment komen kan — het hoofd te bieden. Elk der vijfhonderd krijgers beseft, waar het om gaat. Mochten de Picten onverhoopt winnen, dan zal het met de vrede en voorspoed in Brittanië gedaan zijn. Temidden van de grote krijgsbende is er één, wiens pijlen niet de vijand zullen zoeken, doch de onbeschermde rug van zijn vorst. Vortigern zit te paard aan het hoofd van zijn troepen en de spanning is haast tastbaar, als een dof, ver verwijderd gedreun hoorbaar wordt, een gedreun dat met de minuut sterker wordt. En dan zien allen aan de noordelijke horizon een golvende, deinende rij stippen nader en nader stromen, gevolgd door een tweede golf . . . een derde. Honderden en honderden ruiters, met de vlijmscherpe lansen gericht op de roerloos wachtende Britse krijgers.

Snel kijkt Eric de rij van zijn boogschutters langs en eensklaps heft hij de hand op en schreeuwt: „Voorwaarts . . . dekking zoeken achter de staande stenen." Midden op de heide bevindt zich een groot aantal Cromleghs, staande stenen van een volk uit een grijs verleden en deze bieden een uitstekende plaats, vanwaar men, goed beschut, de vijand onder schot kan nemen. Hij lacht grimmig, als de hele troep in gesloten gelid achter hem aankomt. Op deze manier zal de moordenaar niet zo gauw kans krijgen, de vorst neer te schieten; dat heeft hij nu in ieder geval bereikt. Snel zoeken de boogschutters hun plaatsen op achter de kolossale steenklompen, onder het wakend oog van Eric de Noorman en Svein Langtand. Wie van hen is de moordenaar, vraagt Eric zich keer op keer af. Doch dan eist de toestand van het ogenblik zijn volle aandacht en moordenaar en vorst zijn vergeten, als de Pictenhorden gillend aanstormen en het eerste salvo pijlen hun tegemoet stormt.

De Picten deinzen terug voor de regen van pijlen, die op hun gelederen neerdaalt. De eerste aanvallers overleven het geen van allen en huilend begint de rest terug te trekken. Eric merkt een grote gestalte op, die schreeuwend en tierend voor de troep heen en weer rijdt en de gestuite aanval weer opgang poogt te brengen. Naast hem mompelt Svein iets onverstaanbaars en weinig tellen later ziet de Noorman de Pict met een kreet uit het zadel storten. „Goed schot, Svein", stoot Eric uit, „dat moet een aanvoerder zijn, wie weet is het Grimthan, de Pictenvorst zelf wel." Dan ineens schiet 'n gedachte door Eric heen en hij handelt zonder verder te denken. Hij grist het schild van een der krijgers in zijn nabijheid en stormt, laag bukkend, naar voren. Eric is al bij de liggende gestalte, als de achteruitgeweken Picten in de gaten krijgen, wat er gebeurt. Maar onder aanvoering van Svein zenden de Britse boogschutters de vijand een regen van pijlen tegemoet, die hen op een veilige afstand houdt. Hijgend trekt Eric de Pict overeind, als eensklaps een felle tik naast hem klinkt. Opziende ontwaart de Noorman een pijl, die angstwekkend dicht naast hem in de grond steekt. Dat kan geen ongeluk zijn, en in een flits doorziet de Noorman de bedoeling van de moordenaar.

Met ogen, fonkelend van woede, kijkt Eric op en even vangt zijn blik de gestalte van een krijger, die gejaagd wegduikt achter een der grote stenen. Eric kan zich vergissen, maar dat zou de moordenaar kunnen zijn.
Inmiddels eist de situatie van het moment zijn aandacht op. Svein Langtand brult hem iets toe, een aantal pijlen snort over zijn hoofd terwijl hij gelijktijdig achter zich een geroffel van hoeven meent te horen. Hijgend en verbeten sleept Eric de roerloze gedaante van de Pict met zich mee; achter hem tuimelen twee, drie Pictenruiters, die hem poogden in te halen, door pijlen getroffen van hun paarden en op hetzelfde moment hoort hij Vortigern de aanval inzetten. Weinige ogenblikken later is hij in de beschutting van de stenenrij, waar Svein en de aanvoerder der boogschutters de gevangen Pict van hem overnemen. „Ophouden", schreeuwt de Noorman, „jullie eigen mannen bevinden zich nu in het schootsveld." Dan wendt hij zich tot Svein. „De Pict, die ik te pakken heb gekregen, is beslist een belangrijke figuur," fluistert hij. „En de schurk die zojuist een pijl op mij afschoot, begreep dat ook. Hij poogde mij te doden, omdat hij vreesde, dat, wanneer wij een belangrijke gevangene gemaakt hebben, de strijd wel eens onverwachts een einde zou kunnen nemen. En dan krijgt hij de kans niet meer zijn moordenaarswerk uit te voeren. Kom mee", fluistert de Noorman snel, „als ik mij niet vergis, verborg hij zich achter deze staande steen."

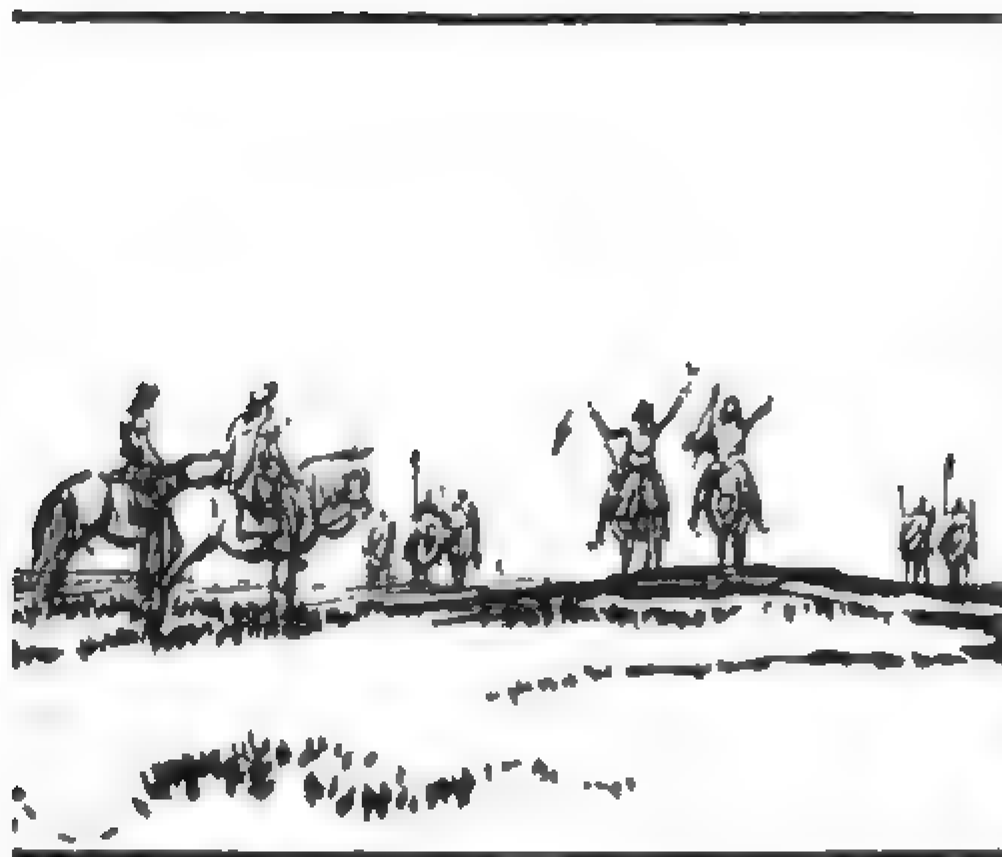
Gevolgd door Svein en de aanvoerder der boogschutters, begeeft Eric zich naar de plek, waar hij vermoedt, dat zijn aanvaller verscholen zat. „Met hoeveel man waren jullie hier", vraagt hij een der boogschutters. „Vier", antwoordt er een, „maar Barin is zojuist weggegaan." Eric knikt met een veelbetekenende blik naar Svein. „Welke richting?" „Hij zei, dat hij de koning ging helpen", geeft de krijger ten antwoord. „Ik begreep niet, wat hij bedoelde." „Ik des te beter", mompelt Eric grimmig. En na de aanvoerder der schutters het bevel over zijn troep teruggegeven te hebben, haast hij zich met de lange Sakser weg. Koortsachtig glijden Erics ogen over de heide, waar de gestalte van de vorst, hoog te paard, duidelijk zichtbaar is. De Noorman stelt juist vast, dat de Picten in haastige terugtocht zijn, als hij eensklaps in het donker, tussen een paar reusachtige Cromleghs een beweging gewaar wordt. Hij trekt zijn zwaard en stormt met een kreet naar voren, waarop de verscholen boogschutter geschrokken achter de steen vandaan gluurt. De boog met de moordende pijl ligt al in zijn hand. „Laat vallen je wapens, moordenaar", brult Eric hem toe. „Je bent op heterdaad betrapt." De schutter aarzelt even, dan wendt hij zich razend snel om en met een kreet van afgrijzen poogt Svein Langtand Eric opzij te trekken. „Pas op, Noorman, hij schiet . . ."

Duizelig gaat de Noorman weer overeind zitten en de pijn in zijn schouder en bovenbeen vertelt hem, dat de verraderlijke schutter tenminste twee keer op hem geschoten moet hebben. „Daar zijn we weer", hoort hij Svein naast hem zeggen. „Niets ernstigs, gelukkig. Maar die schurk is er geweest, daar heeft Sveintje voor gezorgd." „En de koning?", vraagt Eric ongerust. „Die leeft nog, zoals ge ziet", klinkt een stem en Vortigern voegt zich snel bij hen. „Ik ben u dubbele dank verschuldigd", zegt hij, Eric de hand toe-stekend. „Ge verijdelde een moordaanslag, en ge naamt een Pict gevangen, die wel eens een heel belangrijk persoon kon blijken te zijn." De Noorman staat op, als Vortigern hem wenkt en zonder op de pijn in zijn been te letten, volgt hij de vorst. „Terwijl gij de gevangene binnen bracht, viel ik aan", zegt Vortigern. „Wonderlijk genoeg, boden de Picten bijna geen weerstand. Ze trokken zich terug en hebben zich aan de overzijde van de heide in het bos verschanst. Wat ze van plan zijn, moeten we maar afwachten, hoewel ik denk, dat ze haastig een krijgsraad belegd hebben. Mijn mannen houden het woud in het oog, want waarschijnlijk zullen de Picten nu willen onder-handelen om de gevangene uit onze handen te krijgen." „Bij de goden", valt Eric uit, „misschien is het Koning Grimthan zelf wel." „Aan die mogelijk-heid heb ik gedacht", knikt Vortigern. „Niemand van ons kent de Picten-vorst van aanzien en helaas heb ik Mildred naar de burcht terug laten brengen. Doch we zullen spoedig meer weten." Enkele uren later komen inderdaad twee ruiters behoedzaam uit het woud, die hun speren in tweeën breken, ten teken, dat zij in vrede komen, doch de boodschap, die ze mee-brengen, zal een lelijke streep halen door de verwachting van de Britten.

Vortigern geeft Eric een wenk en in galop gaan ze de twee Picten-onderhandelaars tegemoet. „Ge geeft de strijd op?", roept de Britse vorst hun spottend toe. „Ziet ge nu, dat het tegen de Britse krijgers kwalijk vechten is?" De twee Picten grijnzen, zodat hun getatoueerde gezichten op afschuwelijke maskers lijken. „Je zult zelf spoedig inzien, hond, hoe kwalijk vechten het is", snauwt de ene. „Wij, Picten, komen geen overgave afsmeken. Wij komen met bevelen! Lever ons ogenblikkelijk de gevangene uit, die ge gemaakt hebt. Zo niet, dan sterft de bende krijgsvolk, die in het woud in onze handen viel. De naam van hun aanvoerder zal je iets zeggen: Artor." „Artor?" stoot Vortigern verschrikt uit. „Dus ook... Aranrod, Axe, Bolan...", flitst het door Erics hoofd. En even dreigt wanhoop zich van hem meester te maken. Maar dan handelt hij snel, voordat Vortigern gelegenheid heeft iets in het midden te brengen. „Wees niet zo zeker van je overwinning", bijt hij de Pict toe. „Ge weet wellicht, wie we gevangen gemaakt hebben." „Zeker, de vorst Grimthan Cathlan", geeft de onderhandelaar ten antwoord, zonder het te weten, zich verradend. Eric en Vortigern wisselen een snelle blik. „Juist", zegt de Noorman, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken, „en daarom zeg ik je, dat ge wel anders zult spreken, als ge uw vorst gezien hebt."

Eric wendt zich snel tot Vortigern en fluistert hem enkele woorden toe, waarop deze de Noorman met onverholen afgrijzen aankijkt. „Tja, deze wrede schurken hebben alleen ontzag voor wreedheid", zegt Eric, „dus zullen we hen met hun eigen middelen moeten bestrijden. Ge kunt ons langzaam volgen", roept Eric de Picten toe, waarna hij met Vortigern in galop naar het kamp terugkeert. Als de Picten enige tijd later vol achterdocht naderen, rollen hun ogen haast uit hun kassen van schrik. Want de man, die daar aan armen en benen gebonden tussen twee paarden hangt, is niemand anders dan hun vorst. „Kijk", roept Eric hun toe, „deze paarden, krachtige dieren, staan in tegenovergestelde richting. Luister nu slechts, wat je vorst te zeggen heeft. En doe wat hij beveelt, of ik geef deze dieren een teken en . . ." Hij hoeft de zin niet af te maken. Brullend van angst, vernedering en woede, stoot Grimthan uit: „Lever die troep uit, wie het ook is. Ben ik, de vorst, soms niet meer waard, dan zo'n bende krijgsvolk?"

„Je hoort, wat je vorst je beveelt", zegt Eric minzaam tot de twee Picten, die vol afgrijzen naar hem staren. „En ik zal er nog wat aan toevoegen. Denk erom, dat Artor en zijn mensen hun wapens behouden, benevens hun paarden. Jullie daarentegen zullen je paarden moeten afstaan. Lopend kunnen jullie terugkeren naar je land" Er zit voor de twee Picten niets anders op dan te gehoorzamen, zij het met bloedend hart. En zo trekken Artor, Aranrod, Axe, Bolan en Oom Bearon met hun voltallige krijgersschare enkele uren later het kamp der Britten binnen. De begroeting laat aan hartelijkheid niets te wensen over natuurlijk, maar eerst wil Eric deze zaak afhandelen. Nu wordt de grote vorst der Picten, Grimthan Cathlan, in vrijheid gesteld om te voet naar zijn ontwapende ruiters zonder paarden terug te keren. Het is de bloeddorstige Pict aan te zien, dat hij deze vernedering moeilijk kan slikken. Op de heide wendt hij zich nog eenmaal om, schuimbekkend van woede: „Deze strijd hebt ge gewonnen met valse middelen, hond der honden", roept hij de Noorman in het bijzonder toe. „Maar vrees de wraak van Grimthan Cathlan, gij en alle Britten, die nu genieten van hun overwinning. Voor een jaar om is, zullen uw beenderen bleken in de zon en is Grimthan Cathlan heerser over deze landen."

Als de Pict verdwenen is, krijgt Eric van alle zijden dank en gelukwensen in ontvangst te nemen voor de goede afloop van dit bange avontuur, dat zowaar bijna zonder nodeloos bloedvergieten is verlopen. Maar op Vortigerns vraag, wie hij nu in werkelijkheid is, glimlacht hij slechts. Het lijkt hem verstandiger zijn identiteit voorlopig voor zich te houden. En ook de anderen zwijgen. Vortigern is te welopgevoed om verder aan te dringen. Artor verbreekt het zwijgen en terwijl hij de Noorman de hand schudt, zegt hij: „Gij maakt alle Britten beschaamd. Want in wezen hebt ge zo goed als alleen deze hele oorlog gewonnen " „Zorgt gij dan, dat er geen herhaling van komt", glimlacht Eric. „We moeten ons de dreiging van de Picten blijven herinneren, zeker na de woorden van Grimthan Cathlan." „Mijn mannen en ik, tezamen met Artor en zijn krijgers, zullen de Pictenbende veilig terug over de grens geleiden", roept Oom Bearon dapper uit. „En dan maar hopen, dat ze niet terugkomen", gromt Svein schijnheilig. „Maar nu moet ge toch eens vertellen, Noorman", wendt koning Vortigern zich tot Eric, als allen broederlijk verenigd om een groot kampvuur zitten, „die wrede maatregel tegen Grimthan kan ik maar niet goed verwerken. Ik geloof, dat ik het nooit goedgevonden had, dat . . ." „Ik ook niet", onderbreekt de Noorman hem grinnikend, „dacht gij nu werkelijk, dat mij dat ernst was? Maar als er zoveel op het spel staat, moet men wel iets wagen." „Dat was dan toch wel hoog spel van u", zegt Vortigern verbijsterd „Inderdaad, hoog spel", knikt Eric grijnzend. „Zo hoog, dat de Picten er niet bij konden."

EINDE

In deel 52

DE ONWILLIGE HELD

wordt dit spannende verhaal voortgezet